

4536.
4/536.
Pet. 226/4

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΗΣ

ΑΓΙΑΣ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ

Ψαλλομένη κατὰ τὴν ΚΣΤ'. Ἰουλίου.

ΑΝΤΙΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΙ ΕΠΕΥΞΗΘΕΙΑ.

ΠΑΡΑ

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ Α. ΣΥΝΑΔΙΝΟΥ.

ΕΝ ΕΡΜΟΥΠΟΛΕΙ ΞΥΡΟΥ,
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΚΑΝΕΛΛΟΥ.

1877.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΗΣ

ΑΓΙΑΣ ΟΞΙΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ

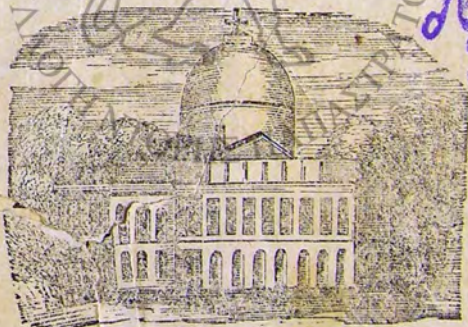
Ψαλλομένη κατὰ τὴν ΚΣΤ'. Ἰουλίου.

ΑΝΤΙΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΙ ΕΠΕΥΞΗΘΕΙΣΑ.

ΠΑΡΑ

ΑΘΙΝΑΣΙΟΥ Α. ΣΥΝΑΞΙΝΟΥ.

*Πρὸς τὸν ἀρχιεπίσκοπον
ἀθηνῶν*

σύνεσις του

ΕΝ ΕΡΟΥΠΟΛΕΙ ΞΥΡΟΥ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΕΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΚΑΝΕΛΛΟΥ.

877.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΗΣ

ΑΓΙΑΣ ΟΞΙΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ

Ψαλλομένη τῇ ΚΣΤ'. Ἰουλίου.

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Μετά τὸν προοιμιακόν. Ψάλλομεν Στιχ. προσόμοια δ'

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Πολυώδυνα βάσανα, ὑποστῆναι πανένδοξε,
ἀνδρικῶ φρονήματι ἠῤτομόλησας· τὰ γὰρ Ἑλ-
λῆνων σεδάσματα, ὡς κόνιν λεπτύνασα, καὶ τῷ
σθένει τοῦ Σταυροῦ, τὸν ἀντίπαλον κτείνασα, τὸν
καυχώμενον, ὑπεράνωθεν ἀστρων θρόνον θεῖναι
τοῦτον ἐρράξας ποσὶ σου ἅτε στρουθίου παιζόμενος.

Τῆς πλακὸς τὴν βαρύτητα, καὶ πυρὸς τὴν κα-
τάκαυσιν, οὐρανόθεν Ἄγγελος θεῖα νεύσει τε, τὴν
μὲν ὡς φύλλον ἀνέδειξε, τὴν δὲ αὖραν ἐνδρῶσον,
οἷα πάλαι τοῖς παισὶ, τοῦ τετάρτου ἡ ὄρασις· μεθ'
ῶν ἔκραζες· Σοῦ τὸ ἔλεος μέγα, Πανοικτίρμον·
ὅθεν σέβω γηθομένη, σοῦ τὸ πανύμνητον ὄνομα.

Καθαρότητα σώματος, καὶ φυγῆς τὴν λαμ-
πρότητα, κτησαμένη πάντοτε, ὥφθης ἁμωμος· σὺ
γὰρ νυμφίον ποθήσασα, κατ' ἔχνος ἐβάδισας, νοη-
τοῦ μύρου σεμνή, Παρασκευὴ αἰοῖδιμε· καὶ νῦν
πρέσβευε, τὸν Σωτῆρα τῶν ὅλων λύσιν δοῦναι, ὁ-
φλημάτων τοῖς ἐν πίστει, ἐπιτελοῦσι τὴν μνή-
μην σου.

Δόξα Ἦχος β'.

Εν πόλει τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἐν ὄρει ἁγίῳ αὐ-
τοῦ, ἐκεῖ κατεσκήνωσεν ἡ Ἁγία, τὴν λαμπάδα
ἄσβεστον τηρήσασα. Ἀκούσωμεν τῆς Παρθένου
ἡμῶν. Ὡ Παρθενία, ναὸς Θεοῦ! Ὡ Παρ-
θενία, Μαρτυρῶ δόξα! Ὡ Παρθενία, Ἀγγέλων
συμμέτοχε!

Καὶ νῦν Θεοτόκιον.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου.

Εἰς τὸν Στιχ. Ἦχος δ'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθῆ.

Πάντες οἱ εὐσεβεῖς προσδράμωμεν ἐν πίστει ἐν
τῷ σεπτῷ τεμένει Παρασκευῆς τῆς θείας, καὶ
ταύτην μεγαλύνωμεν.

Στιχ. Ὑπεμένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον,
καὶ προσέσχε μοι.

Οσοι τῶν γηγενῶν, ἐν νόσοις καὶ κινδύνοις,
Εἰκόνα τῆς Ἁγίας, ἀσπάσασθε ἐν πίστει, τού-
των εὐρεῖν τὴν ἴασιν.

Στιχ. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτρᾳ τοὺς πόδας μου
καὶ κατεύθυνε τὰ διαδήματά μου.

Δεῦτε οὖν ἀδελφοί, ἐν συντριβῇ καρδίας, πνευ-
ματικὴν χορείαν, κροτήσαντες, προφρόνως, ὑμνή-
σωμεν τὴν Μάρτυρα.

Δόξα Ὅμοιον.

Τριάδα τὴν σεπτὴν, Πατέρα Λόγον Πνεῦμα,
ἐκήρυξε τῷ Κόσμῳ Παρασκευὴ ἡ θεία, ἓνα Θεὸν
ἀχώριστον.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον ὁμοιον.

Χαῖρε ἡ τὴν χαρὰν, τοῦ κόσμου δεξαμένη,
Χριστὸν τὸν Ζωοδότῃν, καὶ παύσαντα τὴν λύπην,
Παρθένε τῆς προμήτορος.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος γ'.

Ψαλλόμενον εἰς τὴν Εἰκόνα καὶ εἰς τὸν Ναὸν

Τὴν ωραιότητα.

Θαυματόβρυτος εἰκὼν τῆς Μάρτυρος, προ-
χέει ἅπασι, χύδην τὰς χάριτας· Καὶ ὁ πανσέ-
βαστος Ναὸς πηγὰς ἰάσεων βρύει. Ὅθεν μετὰ
πίστεως, θερμοτάτης προσέλθωμεν, καὶ κατα-
σπασώμεθα, ἀθληφόρου ἐκτύπωμα. Ἀπαλλαγὴν,
τῶν νόσων αἰτοῦντες καὶ τῶν δεινῶν τὴν ἀπολύ-
τρωσιν.

Καὶ ἀπόλυσις.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ.

Μετά τὸν Προοιμιακόν, τὰ Μακάριος ἀνὴρ.
Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν στίχους 5'.
Καὶ ψάλλομεν προσόμοια. Ἦχος β'.

Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασιν.

Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασι, στέψωμέν σε τὴν Ἀγίαν, τὴν βδελυξαμένην τὰ γήινα, καὶ ἀσπασαμένην τὰ ἄφθαρτα, τὴν ὑπὲρ Χριστοῦ ἀναιρεθεῖσαν τὴν νύμφην τοῦ Βασιλέως καὶ Θεοῦ ἡμῶν, τὴν πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ διαλάμπουσαν, περιστερὰν τὴν Ἀγίαν ἣν περ εἰς παστάδα προσεδέξατο οὐρανῶν, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ποίοις ἐγκωμιῶν ἀνθεσιν ἀναδήσωμεν τὴν ἀθλοφόρον, τὴν τοὺς δυσεβεῖς ἀπελέγξασαν, καὶ τὴν πλάνην πᾶσαν πατήσασαν, καὶ εἰς οὐρανίους, νῦν θαλάμους ἀξίως περισκιρτῶσαν καὶ χορεύουσιν, Τριάδα θεολογοῦσαν τὴν πανταίτιον σὺν τοῖς ἁγίοις Ἀγγέλοις, ἥς ταῖς μεσιτείαις τοῖς τιμῶ-

σιν αὐτὴν σεπτῶς, παράσχου ἡμῖν Χριστέ, εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Ποίοις ὑμνωδιῶν ῥήμασιν, ἐπαινέσωμέν σε τὴν Ἀγίαν, καὶ παρθενομάρτυρα σήμερον, τὴν Παρασκευὴν τὴν πανένδοξον, τὴν τῆς δυσεβείας καταλύτην, τὴν πάντας τοὺς φιλοσόφους καταπλήξασαν, καὶ θάρσος, τοῦ Ἀντωνίνου καταταράξασαν, καὶ τὸν Χριστὸν ἐν σταδίῳ, μέσον ἀνομούντων, διαγγείλασαν εὐσταθῶς, Θεὸν προαιώνιον, καὶ ἄνθρωπον ἀναμάρτητον.

Ἔτερα προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! Παρασκευὴ ἡ σοφὴ, Ἀντωνίνου τὸ φρύαγμα, ἀνδρικῶς κατέβαλες, προθύμως ἀναθλήσασα καὶ τῶν βραδείων τῆς ἄνω κλήσεως, καὶ τῶν στεφάνων ἀξιωθείσα σεμνὴ, ὑπὲρ τῶν δούλων σου, τῶν πιστῶς τιμώντων σε, μνείαν ποιῶ, πάντοτε πρὸς Κύριον, ἐλεηθῆναι ἡμᾶς.

Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ πανεύφημε, ἡ τὸν Δεσπότην Χριστὸν, ὀλοφύχως ποθήσασα τῶν βασάνων ἡνεγκας, τὰς πληγὰς καρτερώτατα καὶ ξομένη πλευρὰς ταῖς μαστίξιν, αἰκίας πάσας διὰ τὸν σὸν ἐραστήν, καθυπομένουσα, τῶν στεφάνων ἔτυχες τῶν παρ' αὐτοῦ· ὅθεν εὐφημοῦμέν σε, Θεομακάριστε.

Ὁσιομάρτυς πανένδοξε, τίς ἐξισχύσει εἰπεῖν,
τῶν σῶν πόνων τὰ ἔπαθλα, καὶ τοῦ μαρτυρίου σου,
τὰ ἀνδρεῖα τεράστια, ὑπομονὴν τε καὶ τὴν πρα-
ότητα, ἣν ἐνεδείξω σεμνὴ ὡς ἄσαρκος; ὅθεν συν-
όμιλος, τῶν Ἀγγέλων γέγονας, Παρασκευῇ,
νύμφη τοῦ Παντάνακτος, σκευὸς τοῦ Πνεύματος.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Παρθενομάρτυς ἀθληφόρε, Παρασκευῇ πανέν-
δοξε τοὺς τὴν ἀθλησιν τὴν σὴν ἐορτάζοντας ἀξίως,
αἵτησε ῥυσθῆναι, πειρασμῶν καὶ θλίψεων, ταῖς
πρὸς Θεὸν πρεσβείαις σου, καὶ τῆς μελλούσης
κρίσεως, Μάρτυς παναοιδίμε.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον,

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς
μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ
ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας Υἱὸς μονογενὴς,
ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς Ἀγνῆς προῆλθεν, ἀφράστως
σαρκωθεὶς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενό-
μενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων
τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων ἀσυγχύτως
γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἱκέτευε, σεμνὴ παμμακά-
ριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰσοδος. Φῶς ἱλαρόν. Προκείμενον τῆς

ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἠσαίου τὸ Ἀνάγνωσμα. Κεφ. μγ'. 9.

Τὰδε λέγει Κύριος· Πάντα τὰ ἔθνη συνήχθη-
σαν ἅμα, καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν.
Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς τίς ἀκου-
στὰ ποιήσει ὑμῖν; Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας
αὐτῶν καὶ δικαιωθήτωσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ.
Γίνεσθέ μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Μάρτυς, λέγει
Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς ὃν ἐξελεξάμην· ἵνα
γνῶτε καὶ πιστεύσητε καὶ συνῆτε, ὅτι ἐγὼ εἰμὶ·
ἐμπρεσθὲν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ'
ἐμὲ οὐκ ἔσται. Ἐγὼ ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ
ἐμοῦ ὁ σῴζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα· ὠνεί-
δισα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν Θεός ἀλλότριος· ὑμεῖς
ἐμοὶ Μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός. Ἐτι ἀπ'
ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν
μου ἐξαιρούμενος· ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει
αὐτό; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμε-
νος ἡμᾶς ὁ Ἅγιος Ἰσραὴλ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα. Κεφ. γ'. 1.

Δικαίων ψυχὰι ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄ-
φηται αὐτῶν βάσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀ-
φρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἔξοδος
αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία, σύντριμμα· οἱ δὲ
εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὅφει ἀνθρώπων ἐὰν
κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης.
Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μέγала εὐεργετηθήσον-
ται· ὅτι ὁ Θεός ἐπείρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς
ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χονευτηρίῳ ἐδοκίμα-

σεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέ-
ξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀ-
ναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδρα-
μοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν,
καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ
πειθοῦτες ἐπ' αὐτὸν, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ
οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χά-
ρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ
ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα. Κεφ. ε'. 15.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μι-
σθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ ὑψίστῳ·
Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας,
καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι
τῇ δεξιᾷ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερ-
ασπεί αὐτῶν. Λήφεται πανοπλίαν, τὸν ζῆλον
αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχ-
θρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης· καὶ περι-
θήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον· λήφεται ἀ-
σπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα· ὁξυνεῖ δὲ ἀπότο-
μον ὀγλήν, εἰς ῥομφαίαν· συνεκπολεμήσει δὲ αὐτῷ ὁ
κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas. Πορεύσονται εὐ-
στοχοὶ βολίδες ἀστρηπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου
τόξου, τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται· καὶ ἐκ
πετροβόλου θυμοῦ, πλήρεις ῥιφήσονται χάλασαι·
ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποτα-
μοὶ δὲ συγκλύσουσιν, ἀποτόμως· ἀντιστήσεται

αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλι-
μήσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνο-
μία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρίψει θρόνους δυνα-
στῶν. Ἀκούσατε οὖν Βασιλεῖς καὶ σύνετε· μά-
θετε δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρα-
τοῦντες πλήθους καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις
ἐθνῶν. Ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ἡ-
μῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχηρὰ ἰδιόμελα.

Ἦχος α'.

Π Ἐκκλησία σήμερον φαιδρῶς ἐστολισμένη
ταῖς ἁθλοῖς σου, νύμφη τοῦ Χριστοῦ καλλιπάρ-
θενε, πανδήμως εὐφραίνεται, καὶ τὴν σὴν παγ-
γέραστον μνήμην κατ' ἀξίαν γεφαίρει, συνετῶς
ψάλλουσα. Χαίροις ἡ τῶν Ἀγγέλων τὸν βίον
ζηλώσασα, καὶ τὸν Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ προ-
φρόνως ἀραμένη, καὶ τὰς παγίδας τοῦ ἀρχεκάκου
ἐνθέως συντρίψασα. Χαίροις μαρτύρων τὸ καύ-
χημα, καὶ παρθένων ἐγκαλώπισμα, καὶ ὑπό-
δειγμα· Μὴ διαλείπης οὖν ὁσιομάρτυς Παρα-
σκευὴ, ὑπὲρ ἡμῶν ἀντιβολουσα, τὸν Ὑψίστον,
τοῦ ῥυσθῆναι νόσον παντοίων, καὶ περιστάσεων,
καὶ τῶν σκανδάλων τοῦ νοητοῦ πολεμήτορος, ὡς
παρρησίαν πρὸς αὐτὸν κεκτημένη παναοίδιμε.

Τὸ αὐτὸ καὶ ἐν τῇ ἀρτοκλασίᾳ

Ὁ αὐτός.

Πεῖραν εἰδωλικὴν τῇ ἐκχύσει τοῦ σοῦ αἵματος, ἐναπέσθεις πανένδοξε, Παρασκευὴ καλλιπάρθενε, καὶ κατενέπρησας ξόανα, καὶ ἀνιδρυτα σεβάσματα, θείῳ ζήλῳ τὴν ψυχὴν ἀναφλεγόμενη. Ὅθεν καὶ Θεὸν καθωμολόγησας, διὰ σπλάγχχνα οἰκτιρῶν, ἄνθρωπον γεγονότα, καὶ παθόντα, καὶ τιφέντα, καὶ ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, εἰς τὸ σῶται τὰ σύμπαντα.

Ὁ αὐτός.

Ἀγάλλονται σήμερον ἐπὶ τῇ θείᾳ σου μνήμῃ τῶν φιλεόρτων τὰ συστήματα, Παρασκευὴ πανένδοξε, ἀπεδέξαντό σε· καὶ γὰρ οἱ μὲν Ἄγγελοι, τὴν ἐν ἀγείᾳ ἰσαγγελον, οἱ δὲ μάρτυρες πάλιν, τὴν ἐν συνάθλοις ἀτρόμητον, καὶ οἱ τοῦ Λόγου Ἀπόστολοι, τὴν ἰσαπόστολον καὶ χριστοκήρυκα· ἡμεῖς δὲ πλουτοῦντες ἰαμάτων σὲ πηγὴν, γηθασύνως βοῶμεν, πρέσβευε Παρασκευὴ πανεύφημε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος γ'.

Ἐϋτε πάντα τῆς γῆς τὰ πέρατα, τὴν πανένδοξον καὶ χριστοκήρυκα Παρασκευὴν ὑμνωδίαις εὐφημήσωμεν· αὕτη γὰρ τὰς ἀπηνεῖς καὶ φρικώδεις τοῦ μαρτυρίου βασάνους γενναιοφρόνως ὑπομείνας, παρέστη Χριστῷ πεφοινιγμένη τοῖς αἵμασι. Ταύτη οὖν ἐκδοήσωμεν· Χαίροις Παρα-

σκευὴ μεγαλῶνυμε, Νύμφη τοῦ Παντάνακτος, καὶ ὑπὲρ ἡμῶν τῶν τὴν σὴν παναγίαν ἀθλήσιν, ἐν πίστει ἐκτελούντων, πρέσβευε Χριστῷ, τοῦ αἰωνίου πυρὸς ῥυσθῆναι..

Δόξα Ἦχος δ'.

Δοξάζομέν σου Χριστέ, τὴν πολλὴν εὐσπλαγχνίαν καὶ τὴν ἀγαθότητα, τὴν εἰς ἡμᾶς γενομένην· ὅτι καὶ γυναῖκες κατήργησαν τὴν πλάνην τῆς εἰδωλομανίας, δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου φιλάνθρωπε· τύραννον οὐκ ἐπτοήθησαν, τὸν δόλιον κατεπάτησαν, ἰσχυσαν δὲ ὀπίσω σου ἐλθεῖν, εἰς ὁσμὴν μύρου σου ἔδραμον, πρεσβεύουσαι ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν.

Εκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ προσόμοια Ἦχος πλ. α'.

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίροις Παρασκευὴ ἡ σοφὴ, τῶν ἀθληφόρων τὸ σεπτὸν ἐγκαλλώπισμα· τὸν τούτων γὰρ σχοῦσα ζῆλον καὶ πίστιν τὴν ἀρράγῃ, ἀνδρικοῖς ἀγῶσι προσεχώρησας· λαμπρά τε παλαίσματα, καὶ λαμπρότερα τρόπαια, ἡγείρας ὄντως, κατ' ἐχθρῶν τῶν τῆς πίστεως καὶ ἀλάστορος, τοῦ δεινοῦ πολεμήτορος· τούτους κατατροπώσασα, εἰς τέλος καὶ

παίγνιον, δείξασα τούτους καὶ μόνον, τὸν σὸν Χριστὸν μεγαλύνασα· αὐτὸν ἐκδυσώπει ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Στιχ. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου, καὶ κατεύθυνε τὰ διαδήματά μου.

Χαίροις Παρασκευὴ ἐκλεκτὴ ἢ τῇ ἀθλήσει τῇ λαμπρᾷ σου προσάγουσα, πληθύν τῷ Χριστῷ Ὁσίᾳ, τῶν ἀσεβῶν τοῖς φρικτοῖς, τοῖς ἐν σοὶ σημείοις τε καὶ τέρασι, τὸ πῦρ μεταβάλλουσα δροσισμόν εἰς ἀνέκφραστον, καὶ λυμεῶνα τὸν δεινὸν θανατώσασα, τῷ σημείῳ τε τοῦ Σταυροῦ, καὶ τῇ χάριτι, ἅπασαν ἐκτεφρώσασα, ἐχθρῶν τὴν παράταξιν, τοὺς σπαραγμοὺς, καὶ διττὴν τε ὑπενεγκοῦσα κατὰφλεξιν, καὶ ξίφει τμηθεῖσα, πᾶσι δοῦναι ἡμῖν αἶτει τὸ μέγα ἔλεος.

Στιχ. Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέσχέ μοι.

Χαίροις Παρασκευὴ ἡ σοφὴ τῶν δεομένων ἀσφαλὲς καταφύγιον, ἀπάντων τῶν ἐν ἀνάγκαις παραμυθία τερπνὴ, καὶ ἡμῶν προστάτις ἀκαταίσχυντος· τὸ τεῖχος τὸ ἀρρήκτον, σκέπη πύργος ἀκράδαντος, τῶν κλονουμένων, καὶ θερμῶς προσιόντων σοι, τὸ ἀκένωτον, ἰαμάτων τὸ πέλαγος, ἅπαντας καταρδεύουσα, πηγὴ ἢ αἰετόφυτος, θαυμάτων μάρτυς καὶ κῆρυξ Χριστοῦ χρηματίσασα, ὃν νῦν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα Ἦχος πλ. β'.

Λεῦτε πάντα τῆς γῆς τὰ πέρατα, πνευματικὴν χορείαν ἐπικροτήσωμεν, καὶ τὴν Χριστοῦ Παρθενομάρτυρα εὐφημήσωμεν λέγοντες· **Χαίροις, Παρασκευὴ Ὁσίᾳ καὶ θεοτίμητε. Χαίροις**, ἢ τὸ μάρτυριον καλῶς ὑποδεξαμένη. **Χαίροις** τῶν Μαρτύρων ἰσοστάσις, καὶ τῶν Ὁσίων ὁμόσκηνε· μεθ' ὧν ἰκέτευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Θεοτόκε σὺ εἰ ἡ ἄμπελος·

Ἀπολυτίκιον Ἦχος α'.

Τὴν σπουδὴν σου τῇ κλήσει κατάλληλον, ἐργασαμένη φερόνυμε, τὴν ὁμώνυμόν σου πίστιν, εἰς κατοικίαν κεκλήρωσαι, Παρασκευὴ ἀθληφόρε· ὅθεν προχέεις ἰάματα, καὶ πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα Ἦχος γ'.

Τὴν ωραιότητά.

Ἦ θαυματόβρυτος εἰκὼν τῆς Μάρτυρος, προχέει ἅπασι, χύδην τὰς χάριτας· Καὶ ὁ πανσέβαστος Ναὸς πηγὰς ἰάσεων βρύει. Ὅθεν μετὰ πίστεως, θερμότητος προσέλθωμεν, καὶ κατασπώμεθα, ἀθληφόρου ἐκτύπωμα. Ἀπαλλαγὴν τῶν νόσων αἰτοῦντες, καὶ τῶν δεινῶν τὴν ἀπολύτρωσιν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν μεσιτεύσαν. κ. τ. λ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τὸν Τάφον σου Σωτήρ.

Ωs ἄμωμος ἀμνὰς καὶ ἀγνή τῷ Κυρίῳ, τοῖς ἵχνεσι τοῦ σοῦ ἐραστοῦ ἐπομένη, προθύμως ἐζήλωσας τὸν ἐκείνου σὺ θάνατον· ὅθεν ἔτυχες, τῆς οὐρανίου παστάδος, στέφος ἀφθαρτον, περικειμένη ἀξίως καὶ δόξαν ἀμάραντον.

Δόξα Ὁμοιον

Ωs νύμφη τοῦ Χριστοῦ καλλιπάρθενε Μάρτυς, συνήφθης μυστικῶς, ἐν σεμνότητι βίου, τῷ κάλλει τῆς ἀθλήσεως, σεαυτὴν ὠραΐσασα· ὅθεν εἴληφας τῶν ἱαμάτων τὴν χάριν, ἰατρεύουσα τὰ ἀρρώσθηματά πάντα, δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον

Ελπίς Χριστιανῶν, Παναγία Παρθέने, ὃν ἔτεκες Θεόν, ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον, ἀπαύστως ἱκέτευε, σὺν ταῖς ἄνω Δυνάμεσι, δοῦναι ἄφεσιν, ἁμαρτιῶν ἡμῖν πᾶσι, καὶ διόρθωσιν βίου τοῖς πιστεῖ καὶ πόθῳ αἰεὶ σὲ δοξάζουσιν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὸν ὠραιότατον Χριστὸν ἀγαπήσασα, Παρα-

σκευὴ παρθενομάρτυς Ὅσια, τοὺς προσιόντας εὐλαδῶς τῇ κάρᾳ σου, ῥύσαι παναοίδιμε, τούτους πάσης ἀνάγκης, πάσης περιστάσεως, καὶ κινδύνων παντοίων, καὶ οὐρανῶν ἀξίωσον τυχεῖν, τῆς βασιλείας, μαρτύρων ἀγλαΐσμα.

Δόξα Ὁμοιον.

Τῷ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ ἀγαπήσασα, καὶ δι' ἀγνείας τὴν ψυχὴν ὠραΐσασα, διὰ παντοίων πόνων τε καὶ θλίψεων, τούτῳ κατεγγύησαι, ὥς περ ἄμωμος νύμφη· ὅθεν σὲ ἠξίωσεν οὐρανίων θαλάμων, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύουσα αὐτῷ, τῶν σὲ τιμώντων, Παρασκευὴ πανεύφημε.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσομέν ποτε Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι. Εἰμὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσούτων κινδύνων; τίς δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους; Οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ; σοὺς γὰρ δούλους σώζεις αἰεὶ, ἐκ παντεῶν δεινῶν.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Παρασκευὴ μάρτυς Χριστοῦ, ἀνευφημοῦμέν σε πιστοὶ, ὅτι τὸν τύραννον ἐχθρόν, θεία δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, σοῦ τοῖς ποσὶ κατεπάτησας γενναioφρόνως, καὶ γέγονας ἡμῖν, ἀνδρεία πίστεως, πᾶ-

σαν τοῦ ἐχθροῦ πατοῦσα δύναμιν· καὶ οὐρανόθεν ἔλαβες τὸν στέφανον, τῇ κορυφῇ σου αἰοῖδιμε· Χριστὸν δυσώπει, σωθῆναι πάντας, τοὺς ἐκτελοῦντας τὴν μνήμην σου.

Δόξα Ὁμοιον

Κατεπλάγη ἀληθῶς, ὁ δυσμενέστατος ἐχθρὸς, τὴν ἀνδρείαν θεωρῶν, καὶ καρτερίαν τὴν ἐν σοί, Παρασκευὴ ἰσαπόστολε ἀθληφόρε. Σῶμα δοῦσα σὸν, εἰς κατάφλεξιν, δράκοντι δεινῷ προσπαλαί-σασα, καὶ ἀπωλεία τοῦτον παραδοῦσα, τοὺς θεωροῦντας ἐξέπληξας, λαμπρῶς βοῶντας, μεγάλη ὄντως, ἡ Χριστοῦ πίστις καὶ δύναμις.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Η παρθένος Μαριάμ, καὶ Θεοτόκος ἀληθῶς, τὰς οὐρανίους στρατιάς, φωταγωγοῦσα θαυμα-στῶς, αὐγαζομένη τῷ κάλλει τῷ ἀπροσίτῳ, λυ-τροῦται καὶ ἡμᾶς, τῶν ψυχοφθόρων παθῶν, καὶ πάντων, τῶν δεινῶν, ὡς προστασία ἡμῶν, ἣν μετὰ δέους πάντες εὐφημοῦντες εὐσεβοφρόνως βοήσω-μεν· Θεοκυῆτορ, Ἀγγέλων δόξα, σὺ ὑπάρχεις πανάμωμε.

Οἱ ἀναβαθμοὶ τὸ ἁ. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. Ἦχος.

Προκείμενον Ἦχος δ'.

Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Στίχ. Πευτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.

Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον τῶν δέκα Παρθένων.

Ὁ Ν'. Δόξα. Ταῖς τῆς Ἀθληφόρου.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Εἶτα. Ἐλέησόν με ὁ Θεός. κτλ. Ἦχος πλ. β'.

Εκ δεξιῶν τοῦ Σωτῆρος, παρέστη ἡ Παρθένος, καὶ ἀθληφόρος καὶ μάρτυς, περιβεβλημένη ταῖς ἀρεταῖς τὸ ἀήττητον, καὶ πεποικιλμένη ἐλαίῳ τῆς ἀγνείας, καὶ τῷ αἵματι τῆς ἀθλήσεως, καὶ βοῶσα πρὸς αὐτὸν, ἐν ἀγαλλιάσει τὴν λαμπάδα κατέχουσα· εἰς ὁσμὴν μύρου σου ἔδραμον Χριστέ ὁ Θεός, ὅτι τέτρωμαι τῆς σῆς ἀγάπης ἐγώ, μὴ χωρήσης με Νυμφίε ἐπουράνιε, αὐτῆς ταῖς ἰκε-σίαις, κατάπεμψον ἡμῖν παντοδύναμε Σωτὴρ τὰ ἐλέη σου.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου. Κύριε ἐλέησον ιβ'.

Οἱ Κανόνες τῆς Θεοτόκου, καὶ τῆς Ἀγίας.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου, ἄνευ ἀκροστιχίδος, φέρων τὰ ὅσα πρὸς αὐτὴν ὀνομαστήρια.

Ὡδὴ α'. Ἦχος δ'. ὁ Εἰρμός, δις.

» Ἀνοίξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται
» πνεύματος, καὶ λόγον ἐρεύξομαι, τῇ βασιλίδι
» Μητρί· καὶ ὁφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρί-
» ζων, καὶ ἄσω γηθόμενος, ταύτης τὰ θαύματα.

Ὑμνῆσαι βουλόμενος, τὰ μεγαλεῖά σου Ἀ-
χραντε, τοῦ λόγου μοι δώρησαι, τὴν καλλιέ-

πειαν, Μήτηρ πέλουσα, τοῦ μόνου Θεοῦ Λόγου,
καὶ λῦσιν πρυτάνευσον, τῶν ἐπταισμένων μοι.

Μωσῆς ὁ Θεόπνευστος, βάτον προεἰδέ σε Δέ-
σποινα, πυρὶ φλεγομένην μὲν, μὴ καιομένην δέ,
προπιστούμενος, τὸ ἐπὶ σοὶ Παρθέने, χωρέσαν
ἐν μήτρᾳ σου πῦρ τῆς Θεότητος.

Προφήτης ὁ ἐνθεος, ῥάβδον καὶ ῥίζαν προέφη
σέ, Μαρία θεόνυμφε, ὁ μεγαλόφωνος· ἡμεῖς δε ἔ-
φορον, Παρθέने σε καλοῦμεν, οἱ δοῦλοί σου Πά-
ναγνε, νῦν καὶ προστάτιδα.

Εκ θείας ἀκήκοε, γῇ ὁ Θεόπτης Ἀγία σε, φω-
νῆς ὀνομάζουσα, τὴν ὑπερένδοξον, διὸ Δέσποινα,
πόλου καὶ γῆς ὡς οὔσα, συντήρει καὶ φύλαττε,
τούς σε δοξάζοντας.

Ὁ Κανὼν τῆς Ἀγίας, οὐ ἡ Ἀκροστιχίς
(ἄνευ τῶν Θεοτοκίων· ποίημα τοῦ Κυρίου Θεοφάνους.)

Ὑμνοῖς γεραίρω τὴν πανεύφημον Κόρην.

ᾠδὴ α'. Ἦχος δ'. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Υμνοῦσι τὴν φωτοφόρον μνήμην σου, μάρτυς
πανεύφημε, χάριν δοθῆναι αἰτῆσαι ἡμῖν, καὶ
πταισμάτων τὴν ἄφεσιν, Παρασκευὴ αἰοίδιμε, ταῖς
πρὸς τὸν Κύριον δεήσεσιν.

Μαρτύρων σὺ καλλονὴ ἀνέφηνας, τὰς τοῦ ἐχ-
θροῦ μηχανάς, καταβαλοῦσα ὀπλῳ τοῦ Σταυ-

ροῦ, καὶ τυράννων ὠμότητα, ἀθλητικῶς πηλαί-
σασα, θεοσεβῇ πίστιν ἐκήρυξας.

Νομίσας, τῆς καρτερίας λύειν σου, Μάρτυς
τὸ εὐτονον, ὁ τῆς ξοάνοις τύραννος δεινῶς, ἀπονέ-
μων προσκύνησιν· ἀλλὰ σὺφοῖς σου ῥήμασιν,
τούτου τὸ θράσος ἅπαν λέλυται.

Θεοτοκίον.

Ο Λόγος ἐκ σῶν ἀχράντων δέσποινα, αἱμά-
των τίκτεται, ἐμψυχωμένην σάρκα εἰληφώς· καὶ
ἡμᾶς ὀλισθήσαντας, ἀπαταιῶνος δῆγματι, τῷ
θεῷ κράτει ἀνεπλάσατο.

ᾠδὴ γ'. ὁ Εἰρμός. δις.

» Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καὶ
» ἄφθονος πηγὴ, θίασον συγκροτήσαντας, πνευ-
» ματικὸν στερέωσον, ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ σου, στε-
» φάνων δόξης ἀξίωσον.

Αλήθειαν κράζει σε Παρθέने, καὶ γῆν τε ἐ-
πίσης ποθητήν, ὁ ψαλμωδὸς ἐν πνεύματι, ἡμεῖς
δέ σου οἱ τρόφιμοι, προστάτιδα καὶ Δέσποιναν, τοῦ
δέ σου κλήρου κηρύττομεν.

Θαιμᾶν ὁ προφήτης σέ κηρύττει, Παρθέने ὁ
θεῖος Ἀββακούμ, καὶ ὁρος αἰνιττόμενος, τὸν ἀπὸ
σου τμηθέντα τε· λίθον ἀτμήτως Ἀχραντε, ὃν
Δανιὴλ προεώρακεν.

Ελαία κατάκαρπόν σε, ἔφη, ἐστῶσα ἐν οἴκῳ τοῦ Θεοῦ, καὶ κιθωτὸν πανάχραντε, ὁ ψαλμωδὸς ἐν πνεύματι, ἡμεῖς δὲ σε τὴν Ἀχραντὸν Σώτειραν πάντων κηρύττομεν.

Καλεῖ σε τὴν μόνην Θεοτόκον, καὶ θρόνον Παρθένη ὑψηλὸν, ὁ μεγαλοφωνότατος, καὶ ἄλλος πύλην λέγει σε, ἡμεῖς δὲ τῶν θαυμάτων σου τὰ μεγαλεῖα δοξάζομεν.

Τῆς Ἀγίας. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Πνεύρου τὸ ἀσθενές, τὸ θεῖον Πνεῦμα καὶ παιδρὸν δέδειχεν, ἐξεικονίζον ἄριστα, τῆς σῆς ἀκραιφνοῦς ψυχῆς ἔλλαμψιν.

Πρωθεῖσα σθένει Χριστοῦ, τὰς τῶν βουνεύων ἀφειδῶς μάστιγας, μάρτυς Χριστοῦ ὑπέφερες, οἷά τις ἀδάμας στερρότατος.

Αγάπη τῇ πρὸς Θεόν, ἐν τῷ σταδίῳ καρτερῶς ἠνεγκας, τὸν σκορπισμὸν τοῦ σώματος, καὶ τοὺς ἀνυποίστους πικροὺς αἰκισμούς.

Θεοτοκίον.

Σὺ μόνη τοῖς ἐπὶ γῆς, τῶν ὑπὲρ φύσιν ἀγαθῶν πρόξενος, Μήτηρ Θεοῦ γέγονας· ὅθεν σοι τὸ χαῖρε κραυγάζομεν.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον.

Εκ σπαργάνων μητρώων σὺ τῷ Χριστῷ, ἀνετέθης ὡς Μάρτυς διηνεκῶς, αὐτῷ εὐηρέστησας, τῷ Σωτῆρι τῶν ὅλων, καὶ τυράννων τὰ θράση, στερρῶς κατεπάτησας, καὶ βασάνους ὄντως ἀνδρείως ὑπέμεινας. Ὅθεν ὁ Χριστὸς σοι, τοὺς στεφάνους κομίσας, ἐνδόξως ἡτοίμασεν, εἰς νυμφῶνα οὐράνιον, Παρασκευὴ ἀξιάγαστε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα, Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ωs Παρθένον καὶ μόνην ἐν γυναιξί, σὲ ἀσπόρως τεκοῦσαν Θεὸν σαρκί, πᾶσαι μακαρίζομεν γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων· τὸ γὰρ πῦρ ἐσκήνωσεν ἐν σοὶ τῆς Θεότητος, καὶ ὡς βρέφος θηλάζεις, τὸν Κτίστην καὶ Κύριον. Ὅθεν τῶν Ἀγγέλων, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἀξίως δοξάζομεν τὸν πανάγιον τόκον σου, καὶ συμφώνως βοῶμέν σοι· πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει, τὸν ἄσπορον τόκον σου.

Ὡδὴ δ'. ὁ Εἰρμός, δις.

» Τὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τὴν ἐκ τῆς
» Παρθένου σαρκώσεως, σοῦ τοῦ Ὑψίστου, ὁ
» προφήτης Ἀβδακούμ, κατανοῶν ἐκραύγαζε·
» δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Κράζει σε Θεόνυμφε ὁ ψαλμωδός, Μήτηρ καὶ Σιών ὁ θεόπνευστος, ἀλλὰ καὶ Μήτηρ, οὐσα πάντων τῶν πιστῶν, ἐπισκοπεῖς τὰ τέκνα σου, τὰ μετὰ αἰδοῦς σὲ δοξάζοντα.

Κλίνην καὶ φορεῖόν σε Μήτηρ Θεοῦ, Ἄσμα τῶν Ἀσμάτων προέφησεν, οἱ δὲ τοῦ κλήρου, σοῦ Παρθένε Μονασταί, Σκέπην αἰεὶ καὶ Σώτειραν, καὶ προστάτιδα πάντες σε κράζομεν.

Λεῖρα τεταμένην τε καὶ κεφαλὴν, Ἰεζεκιήλ μεμαρτύρηκε, βιβλίον ἄλλος, τὴν Παρθένον καὶ Ἀγνὴν, ἡμεῖς δὲ Θεοτόκον σε τὴν ἡμῶν προστάτιδα κράζομεν.

Πάλαι Ἡσαΐας σε τόμον καινόν, ὁ μεγαλοκῆρυξ προέφησε, καὶ Ζαχαρίας, σὲ λυχνίαν τοῦ Φωτὸς, ἐν ἣ Χριστὸς ἐσκήνωσε, φῶς τὸ ἐκ φωτὸς Ἀειπάρθενε.

Τῆς Ἀγίας Ἐπαρθέντα σὲ ἰδοῦσα.

Ιαμάτων τυχοῦσα καὶ χαρισμάτων, καὶ ὀπτασίας ἐνδοξε, τὰς θείας πηγάζεις χάριτας ἐκάστοτε, τοῖς πίστει γεγαίρουσι, καὶ τῷ σῶ λιμένι προστρέχουσι.

Ρυτίδα ὄντως καὶ σπῖλον μηδόλως σχοῦσα, ἁγιασμόν τε σώματος, ἐπικτησαμένη, Ἀγγέλου τεθέασαι, μεθ' ὧν ἐκραύγαζες· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ωs ἀκατάληπτον σημεῖον· φρικτῆς ἡμέρας,

τοῦ σωτηρίου πάθους γὰρ ἔξεικονισθείσης, γυναικεῖν σώματι, Σταυρόν τε καὶ κάλαμον, στέφανον καὶ σπόγγον τεθέασαι.

Θεοτοκίον.

Ἀπειρογάμως ἐκύησας, ὦ Παρθένε, καὶ μετὰ τόκον ἠφθης παρθελεύουσα πάλιν· ὅθεν ἀσιγήτοις φωναῖς, τὸ χαῖρέ σοι Δέσποινα, πίστει ἀδιστάκτῳ κραυγάζομεν.

ᾠδὴ εἰς τὸν Πῆρε, δις.

Ἐξέστη τὰ σύμπαντα ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ σου· σὺ γὰρ ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἔσχες ἐν μήτρᾳ τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ τέτοκας ἄχρονον Υἱόν, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσί σε, σωτηρίαν βραβεύουσα.

Δαδὶς θείου ἀνθρακος, ὑπάρχεις παντευλόγητε, ἔτι καὶ Παρθένος γαλουχοῦσα, ὡς καὶ προφήτης, Δέσποινα μόνη Ἀγνή, κατὰ Ἡσαΐου τὴν φωνήν, ὅθεν σὲ δοξάζομεν, καὶ πιστῶς μακαρίζομεν.

Παρέστης Βασίλισσα, ἐκ δεξιῶν τοῦ Κτίστου σου, τοῦ παμβασιλέως Θεοτόκε, ὁ προφητὰν ἄξ Δαβὶδ ἐν πνεύματι, ἔφη ὁ δὲ κληρὸς σου ἡμεῖς, σῆς πλουτοῦμεν χάριτος, σοῦ εὐρόντες σε πρόμαχον.

Πλησίον σὲ ἔφησε, καὶ Ἀδελφὴν καὶ Νύμφην τε, Ἄσμα Θεοτόκε τῶν Ἀσμάτων, οἱ δὲ Ναοί σου,

λαμπροφροῦντες σεπτῶς, ἐν πόλει κοσμοῦσι τὴ μορ-
φή, τὰ εἰκονοστάσια, καὶ κροτοῦσί σου ἄσματά.

Πηγὴν σε ἐνσφράγιστον, καὶ κῆπον κεκλει-
σμένον τε, βίβλος ἢ αὐτὴ σε ὀνομάζει, οἱ δὲ ὀρ-
θοδοξοὶ λαοὶ καὶ Μονασταὶ, ἔφερον προστάτιδα
φρουρὸν, σκέπην καὶ μεσίτριαν, σὲ καλοῦσι τὴν
Δέσποιναν.

Τῆς Ἀγίας. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Πγωνίσας σεμνὴ, καὶ τὸν τύραννον ἔκτεινας,
ῥητορεύσεις ταῖς πανσόφοις, πρὸ βημάτων ἀφρο-
νων, τὸν Χριστὸν καταγγέλλουσα.

Νοῦν ἔχουσα στερρόν, ἀηττήτῳ φρονήματι,
κατήσχυνας τῶν εἰδώλων, τὰ σεβάσματα πάντα,
γραφικαῖς ἀποδείξεις.

Πασταδὸς νοητῆς, καὶ νυμφῶνος ἡξίωσας, χο-
ρεύουσα σὺν Παρθένοις, ταῖς φρονίμοις ἐνθέως,
Παρασκευὴ αἰοίδιμε.

Θεοτοκίον.

Σὲ ὄπλον ἀρράγες, κατ' ἐχθρῶν προβαλλό-
μεθα· σὲ ἄγκυραν καὶ ἐλπίδα, τῆς ἡμῶν σωτη-
ρίας, Θεόνυμφε κεκτήμεθα.

Ὡδὴ ζ'. ὁ Εἰρμὸς δις.

» Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελοῦντες ἐ-
» ορτὴν οἱ θεόφρονες, τῆς θεομήτορος, δεῦτε τάς

» χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα,
» Θεὸν δοξάζοντες.

Θυγάτηρ πέλεις πανάμωμε, κατὰ τὸν ψαλ-
μῶδον Σολομῶντά τε, τοὺς θεοκήρυκας, μεμνη-
στευμένην Παρθένον δέ, κατὰ τὸν θεηγόρον Λου-
κᾶν ἐν πνεύματι.

Ἰδοὺ ὁ Κύριος κάθηται, ἐπὶ νεφέλῃς κούφῃς ἐν
πνεύματι, ὁ μεγαλόφωνος, βοᾷ προφήτης Θεό-
νυμφε, ἡμεῖς, δὲ μετ' Ἀγγέλου χαῖρέ σοι κρά-
ζομεν.

Πυρὸς τε ὄρασις πέφυκας, καὶ θέα ὡς ἡλέκ-
τρου Πανάχραντε, ὥσπερ ἐν πνεύματι, ὁ ἱερός
μεμαρτύρηκε, προφήτης τοῦ Ὑψίστου Ἀγίῳ
Δέσποινα.

Ἡμέρα νῦν καὶ ἀλλοίωσις, κατὰ τὸν προφη-
τάνακτα πέφηκας, Θεογεννήτρια, καὶ ἱλασμός
τοῖς τιμῶσί σου, τὸν θεῖον χαρακτῆρα, καὶ σὲ
δοξάζουσι.

Τῆς Ἀγίας Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς·

Ἀγγέλου, παρουσία τοῖς στέρνοις τεθεϊσάν
σοι, μεγίστην πάνσεμνε πλάκα, καὶ χειρῶν τοὺς
ἡλούς ἐνδοξε μάρτυς, ὁ Δεσπότης, ῥοπῇ θεία θάτ-
τον ἠφάνισε.

Νέαν σε, πρωτομάρτυρα Θέκλαν δοξάζομεν,
οἷα κηρύξασαν πᾶσι, καὶ πολλοὺς φωτίζουσιν θείῳ

λόγω, καὶ ἀπίστους, πρὸς τὴν ἐνθεον πίστιν ῥυθμίζουσιν.

Ἐρρεῖ σου, τῶν ἐνθέων δογμάτων ὁ σύλλογος, μελισταγῆς τῶν χειλέων, καὶ τὴν γνῶσιν πάντας διδάσκουσα, παρρησία Παρασκευὴ Μαρτύρων ἀγλαΐσμα.

Θεοτοκίον.

Ὁ θαῦμα, τῶν ἀπάντων θαυμάτων καινότερον! ὅτι Παρθένος ἐν μήτρᾳ, τὸν τὰ σύμπαντα περιέποντα, ἀπειράνδρως, συλλαβοῦσα, οὐκ ἐστενοχώρησεν.

Κοντάτιον Ἦχος δ'. Ἐπεφάνη Σήμερον.

Τὸν Ναόν σου πάνσεμνε, ὡς ἰατρεῖον, ψυχικὸν εὐράμενοι, ἐν τούτῳ πάντες οἱ πιστοὶ, μεγαλοφώνως τιμῶμέν σε, Ὁσιομάρτυς Παρασκευὴ αἰοῖδμε.

Ὁ Οἶκος.

Ἡ τοῦ νυμφίου σε φωνὴ καλέσασα ὡς νύμφην, στεφάνῳ ἀφθαρσίας ἐκόσμησε, Θεόφρον Παρασκευὴ, πανευκλεῆς, καὶ μετὰ ἀθληφόρων καὶ Μαρτύρων τῶν σεπτῶν ἀξίως συνηρίθμησε· μεθ' ὧν εὐφραينوμένη, μέμνησο τῶν ἐκτελούντων τὴν ἁγίαν Ἐορτὴν σου, καὶ συνελθόντων ἐνδον τοῦ Ναοῦ σου· ἐν αὐτῷ γὰρ νυνὶ παρεστῶτες, ἀπὸ ψυχῆς προσφερόμέν σοι τοὺς ὕμνους, Ὁσιομάρτυς Παρασκευὴ αἰοῖδμε.

Τῇ Κς'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς Ἁγίας

Ὁσιομάρτυρος τοῦ Χριστοῦ Παρασκευῆς.

Στιχ. Θεὸς παρεσκεύασας ἄγνον εἰς δρόμον

Σαυτὴν ἄγῳσι, σεμνῇ, εἰς κατοικίαν.

(Τὸν κατὰ πλάτος βίον αὐτῆς ὅρα εἰς τὸ τέλος τῆς ἀκολουθίας.)

Ἦς ταῖς ἁγίαις πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ. ὁ Εἰρμός. εἰς.

Ὁὐκ ἐλάτρευσαν, τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες παρὰ
» τὸν Κτίσαντα, ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλὴν, ἀνδρείως
» πατήσαντες, χαίροντες ἔψαλλον, ὑπερύμνητε,
» ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Παντευλόγητε, τὴν γῆν ἢ οὐρανῶσασα τῷ θείῳ τόκῳ σου, δ.ὁ καλῇ Οὐρανός, κατὰ τὸν θεόπνευστον, Δαβὶδ τὸν λέγοντα· ὅτι Κύριος, ἐξ οὐρανοῦ ἐπέβλεψεν, ὁ αἰεὶ εὐλογημένος.

Ἐκ σοῦ Ἀχραντε, ὁ Ἥλιος ἀνέτειλε, Χριστὸς ὁ Κύριος, Ἀνατολὴν δὲ οὐκοῦν καλεῖ σε, ἐν πνεύματι καὶ Δύσιν πάλιν αὐτὸς, ὁ θεόπνευστος, ἡμεῖς δὲ Θεοτόκον σε, τὴν αἰεὶ εὐλογημένην.

Τὰ ὁρμήματα, τοῦ ποταμοῦ εὐφραίνουσι, πόλιν τὴν ἐμψυχον, Θεοῦ τοῦ ζῶντος Ἀγνή· διό περ καὶ Ἥλιος, καὶ πόλις εἰ τοῦ Θεοῦ, ὑπερύμνητε, ὡς ὁ Δαβὶδ προεῖρηκε, ὁ προπάτωρ σου Παρθένε.

Τόπον λέγει σε, ὁ Ἰακώβ καὶ Κλίμακα, καὶ πλίνθον ἕτερος, οἱ δὲ τοῦ σοῦ φοιτηταί, τοῦ κλήρου Πανάχραντε, λιμένα εὐδίων, καὶ ὑπέρμαχον, καὶ σωτηρίας πρόξενον, καὶ ἀντίληψιν καὶ σκέπην.

Τῆς Ἀγίας. Ἐν τῇ καμίνῳ Ἀβραμιαῖοι.

Υπὸ Κυρίου σὺ φρουρουμένη, πρὸ βήματος ἀσεβῶν, Μάρτυς, τὰς μηχανὰς ἔστεγες καρτερῶς, φλεγόμενη καὶ ὑπέψαλλες· εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός μου βοῶσα καὶ Κύριος.

Φλέξαν μηδόλως, τοὺς παρανόμους καίει μᾶλλον τὸ πῦρ, Κόρη, ὁ Χριστὸς φυλάττει σε ἀδελφῇ, καθὼς πάλαι διεσώσατο, πυρὸς τοῦ βρέμοντος ἀδαεῖς Νεανίας χειρὶ κραταιᾷ.

Ἡπειρον πᾶσαν, σαφῶς καὶ πόλον μὴ τεκτηνήμενοι, ὄντως τὰ δειμόνια ξόανα καὶ θεοὶ, ἀπολέσθωσαν ἐκραύγαζες, Χριστὸς ὁ Κύριος, πλαστουργὸς ἐστὶ πάντων ἐκήρυττες.

Θεοτοκίον.

Τῷ τοῦ Ὑψίστου ἡγιασμένον θεῖον σκῆνωμα, χαῖρε· διὰ σοῦ γὰρ δέδοται ἡ χαρὰ Θεοτόκε τοῖς κραυγάζουσιν· εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν ὑπάρχεις, πανάμωμε Δέσποινα.

ᾠδὴ, ἢ. ὁ Εἰρμός· δις.

» **Π**αῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θε-

» στόκου διεσώζετο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ
» ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν, ἐγείρει
» ψάλλειν σοι· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ
» ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σὲ ἐν γυναιξίν εὐλογημένην, Λουκᾶς ἐν Ἀγίῳ ἔφη Πνεύματι, πόκον δὲ θεόδροσον, Θεοτόκε πάναγνε, ὁ Γεδεὼν προεῖδὲ σε, καὶ ὁ Δαβὶδ, οἱ κλεινοὶ, προφῆται τοῦ Υἱοῦ σου Παρθένε, ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἀὕθις Μαριάμ ὁ θεηγόρος, Λουκᾶς ὁ αὐτὸς καὶ μακαρίαν σε ἔφη, ὁ δ' Ἀρχάγγελος, τὸ χαῖρέ σοι προεῖρηκε, ὃς ἐκ Θεοῦ παρέστη σοι, ἀπ' οὐρανοῦ καταπτὰς, ὁ θεῖος Γαβριὴλ Θεοτόκε, ὁ τῶν Μυστηρίων διάκονος τῶν θείων.

Σὲ τὴν Θεοτόκον καὶ Παρθένον, Προφῆται οἱ θεηγόροι προκατήγγειλαν, οὗτοι γὰρ ἐν πνεύματι, σὲ προεωράκασι, Θεοῦ καὶ προειρήκασι, τοῖς πᾶσιν Ἀχραντε, τὰ σοὶ παρὰ Θεοῦ μεγαλεῖα, καὶ τὸν ἐν ὑστέροις, καιροῖς ἐκ σοῦ τεχθέντα.

Ἀπειρα ὑπάρχει σου Παρθένε, καὶ πλήρη τὰ μεγαλεῖα καὶ ἐξαίσια, σοῦ καὶ τὰ ὀνόματα, ἀλλὰ καὶ οἱ δοῦλοί σου, οἱ γνήσιοί σου Δέσποινα, πολλὰ σοὶ ἔπλεξαν, ἐγκώμια καὶ ὕμνους, καὶ λόγους, καὶ πρὸς τὸν Υἱόν σου, τὸν μόνον Θεὸν Λόγον.

Τῆς Ἀγίας. Χείρας ἐκπετάσας Δανιήλ.

Οὐκ ὄντως θεοῦς, ἀλλὰ ψευδῇ, δαιμόνων φα-

σμάτα, Μάρτυς ἀπέδειξας καὶ κατηδάφισας τέλειον,
καὶ εἰς τέλος κατελέπτυνας, ἐν εὐφροσύνῃ τῷ
Χριστῷ ἀπαύστως μέλπουσα· εὐλογοῖτε πάντα τὰ
ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ναοῦ δυνηθέντος ἐπὶ γῆς, ἐπιχοιτῆσει σεμνῇ,
Ἀπόλλων πέπτωκε, καὶ κατηκόντισται ξόανα, ἐ-
νεργεία τοῦ ἀχράντου Σταυροῦ· δι' οὗ φραχθεῖσα
μυστικῶς, ἐν παρρησίᾳ πολλῇ ἀνεβόας· πάντα τὰ
ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Κάλλους καὶ τοῦ πόθου σου Χριστέ, Παρα-
σκευὴ ἡ Ἀγία, τρωθεῖσα ἔφερε πυρὸς τὴν ἐκ-
καυσιν κράζουσα· εἰς ὁσμὴν τοῦ θείου μύρου σου,
νῦν συναθλοῦσα καρτερῶς, δραμοῖμαι ἀληκτα,
σοῦ ὀπίσω, εὐλογοῦσα τὸ θεῖόν σου ὄνομα.

Θεοτοκίον.

Σὺ μόνη ἐν πάσαις γενεαῖς Παρθέने ἀχραντε,
Μήτηρ ἐδείχθης Θεοῦ· σὺ τῆς θεότητος γεγονόςας,
ἐνδιαίτημα πανάμωμε, μὴ φλογισθεῖσα τῷ πυρὶ
τοῦ ἀπροσίτου φωτός· ὅθεν πάντες σὲ εὐλογοῦμεν,
Μαρία Θεόνυμφε.

Ῥδὴ, θ'. ὁ Εἰρμός· δις.

» Ἀπας γηγενής, σκιρτάτω τῷ πνεύματι, λαμ-
» παδοχούμενος, πανηγυριζέτω δέ, αὐλῶν Νό-
» ων, φύσις γεραίρουσα, τὰ ἱερά θαυμάσια, τῆς
» Θεομήτορος, καὶ βοάτω· Χαίροις παμμακά-
» ριστε Θεοτόκε Ἀγνή ἀειπάρθενε.

» Ἀπας γηγενής, θαυμάζει γηθόμενος τὰ μεγα-
» λειά σου, Μητερ Ἀειπάρθενε, καὶ τῶν θαυμάτων
σου τὸ ἀπέραντον, τὴν δέ σεπτὴν εἰκόνα σου, καὶ
χαριτόδωτον, μεγαλύνει, τῶν Ἀγγέλων τάγμα-
τα, καὶ βροτῶν φιλεόρτων συστήματα.

Ἀγεί εορτὴν, Παρθέने ἡ ποιμένη σου, ἡ ἐν τοῖς
πέρασιν, ἐπὶ τῇ συνάξει σου, καὶ μνησὶν ἄγουσα
τῶν θαυμάτων σου, τοῖς πᾶσι διαγγέλλει σου,
τὰς θείας χάριτας, καὶ προνοίας ἣν περὶ τὸν κλη-
ρόν σου, Θεοτόκε, παρέχεις ἐκάστοτε.

Χαίρει καὶ σκιρτᾷ, νῦν ἡ κληρουχία σου, ὡς
γὰρ ἐπλούτησε, Μητερ Ἀειπάρθενε, σὲ πολιοῦ-
χον καὶ ἀντιλήπτορα, ἣν περιέπεις ἄνωθεν, τοὺς
δ' ἐν αὐτῇ σχολιαὺς, μὴ παρόψῃ, τοὺς ἐχθρούς σου
Δέσποινα, ἀλλ' ἀπόδος αὐτοῖς τὰ ἐπίχειρα.

Λέχου προσηνῶς, τοῦτό μου τὸ πρόσφορον Θε-
οχαρίτωτε, τοὺς ἀνευφημοῦντας δέ, καὶ ἀνυμνοῦν-
τας τὰ μεγαλειά σου, τῆς θείας δόξης Ἀχραντε,
μετόχους ποίησον, χορηγοῦσα, τῶν πταισμάτων
ἄφεσιν, ταῖς λιταῖς σου πρὸς Κύριον πάντοτε.

Τῆς Ἀγίας. Λίθος ἀχειρότητος ὄρους.

» Πρυστῆς βιωτῆς καὶ προσκαίρου, Μάρτυς τὴν
» μέλλουσαν ἡλλάξω, κάλλος τὸ ἀμήχανον ὄραν,
τοῦ σοῦ Νυμφίου ἐπαιγομένη τρανῶς· ὅθεν στε-
» φάνων ἔτυχες, τῶν ἀκηράτων καλλιπάρθενε.

Ἀκούσασα φωνῆς βεβαιούσης Παρασκευῇ σου
τὰς αἰτήσεις, θείας οὐρανόθεν καὶ τὸν δρόμον, προ-
θύμως Μάρτυς σεμνὴ διήνυσας, καὶ πρὸς αὐτὸν
ἀνέδραμες, κάραν τιθεῖσα τὴν ἐρίτιμον.

Νίκην κατ' ἐχθρῶν δωρηθῆναι Παρασκευῇ
Χριστὸν ἐξαίτει, πᾶσι τοῖς τῷ θεῷ Ναῶ σου,
προσερχομένοις ἐν θερμότητι πίστει, καὶ τῶν
πταισμάτων ἄφεσιν, καὶ τῶν δεινῶν τὴν ἀπολύ-
τρωσιν.

Θεοτοκίον.

Ὁφθης Χερουβὶμ ἀνωτέρα, καὶ οὐρανῶν ὑψη-
λοτέρα, ἄχραντε παρθένε Μαρία, βουλῆς μεγά-
λης Ἀγγελὸν τέξασα, τὸν τῷ Πατρὶ συνάναρχον,
Κριτὴν ἀπάντων ἐλευσόμενον.

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΑ.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ῥωσθεῖσα καλλιπάρθενε, Σταυρῷ τῷ τοῦ Κυ-
ρίου σου, τυράννων ἔλυσας θράσους, ἀθλοῦσα
Μάρτυς γενναίως καὶ πρὸς Χριστοῦ ἀπειλήσας,
βραδεῖα νίκης πάνσοφε, Παρασκευῇ πανθαύμα-
στε, ὑπὲρ ὑμῶν δυσωποῦσα τῶν σέ τιμώντων ἐκ
πόθου.

Ὁμοιον.

Μαρτύρων τὸ ἀγλαΐσμα, Παρθένων σεμνοπρέ-

πεια, νύμφη Χριστοῦ σεμνοτάτη, Παρασκευῇ ἀ-
θληφόρε, σορῶ τῇ τῶν λειψάνων σου, ταῖς ἱεραῖς
προσδείαις σου, τοῖς προσιοῦσι δώρησαι, ἡμῖν τὰς
ιάσεις, ἢ πρὸς Θεὸν ἀναπτάσα.

Θεοτοκίον.

Μαρία καθαρώτατον χρυσοῦν θυμιατήριον, τῆς
ἁχωρήτου Τριάδος, δοχεῖον γεγεννημένη, ἐν ᾧ
Πατὴρ ἡυδόκησεν, ὁ δὲ Υἱὸς ἐσκήνωσε, καὶ Πνεῦ-
μα τὸ πανάγιον ἐπισκιάσαν σοι Κόρη, ἀνέδειξε
Θεοτόκον.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΝΟΥΣ.

Ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ'. δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ἐν ταῖς αὐλαῖς τοῦ Κυρίου, χοροβατοῦσα
σεμνὴ, ἅμα Παρθένος Μάρτυς, ταῖς φρονίμοις ἐ-
κείναις, ἐκεῖθεν ἐκομίσω χάριν σοφῇ, τοῦ ἰᾶσθαι
νοσήματα, καὶ ἐκδιώκειν τὰ πνεύματα μυσαρὰ,
ἐκ τῶν πίστει προσιόντων σοι.

Ῥήξασα κράτος τυράννων, ἀθεωτάτων σεμνὴ,
καὶ πρὸς Θεὸν τὰς βάσεις, ἀναθεῖσα παρθένε, οὐ-
δόλως ἐπτοήθης, οὔτε κρουσμὸν, μολυβδίνων σφυ-
ρῶν, οὔτε πῦρ, οὔτε ξεσμούς τῶν σαρκῶν σου, οὔ-
τε βρασμὸν τῶν λεβήτων, οὔτε ξίφους σφαγὴν.

Ἀσκήσει πρώην τὸ σῶμα, τέξασα ἔνδοξε, τὸ
δεύτερον ἀθλήσει, στομωθεῖσα τὴν φρένα, τοῖς πᾶ-

σιν ἀνεδείχθης, Μάρτυς Χριστοῦ, οὐρανοχάλ-
κευτον φάσγανον, ὡς περ χρυσὸς ἐν χωνεῖα
δοκιμασθεῖς, ταῖς αἰκίαις καλλιπάρθενε.

Δόξα. Ἦχος πλ. α.

Σήμερον ἡμέραν ὑπέρλαμπρον, καὶ ἕαρ πανευ-
φρόσυνον, ἀνέτειλε ταῖς πέρασιν, ἡ πάνσεπτος
πανήγυρις τῆς ἀθληφόρου, λαμπρύνουσα τῶν
εὐσεβῶν τὰς καρδίας, καὶ ταῖς θαύμασιν ὡς ἄν-
θεσι, τοὺς πιστοὺς εὐωδιάζουσα. Δεῦτε οὖν ἅ-
παντες πιστοὶ εὐφρανθῶμεν τῷ πνεύματι, καὶ
τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, ἐπὶ τῇ λαμπρᾷ καὶ σε-
βασμῖα μνήμῃ τῆς μάρτυρος Παρασκευῆς, καὶ
τοῖς ἄνθεσι τῶν ἐγκωμίων τούτων καταστέψω-
μεν, οὕτω βοῶντες. Χαίροις Παρασκευὴ καλ-
λιπάρθενε κόρη· Χαῖρε νύμφη τοῦ Χριστοῦ·
Χαίροις ἡ τῶν Ἑλλήνων τὰ ἀπύλωτα στό-
ματα, ὡς ἀφώνους ἀποδείξασα ἰχθύας, καὶ τὴν
ἄνοιαν αὐτῶν, ἐναντίον Ἀντωνίνου τοῦ δυσεβοῦς
ἐλέγξασα, καὶ κηρύξασα Χριστὸν τὸν Θεόν,
τὸν παρέχοντα ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, Μακαρίζομέν σε.

Δοξολογία Μεγάλῃ, καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν λειτουργίαν τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ κανόνος, ἡ Γ'.
Ὡδὴ καὶ ἡ 5' τῆς Ἀγίας.

Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγέλιον, Ὁσιομαρτύρων.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ.

Τῆς Ὁσιομάρτυρος θαυμαστὴν, καὶ σεπτὴν
Εἰκόνα, προσκυνήσωμεν ἀδελφοί, θαύματα τε-
λοῦσαν, καὶ ἐβρύουσαν ἰάσεις, καὶ ταύτην μετὰ
ποθοῦ κατασπασώμεθα.

Ἔχοντες Εἰκόνα σου τὴν σεπτὴν, ὦ Παρ-
θενομάρτυς, ὡς προπύργιον ὀχυρὸν, προσφεύ-
γομεν ταύτῃ, καιρῷ τῷ ἐν κινδύνοις, καὶ ἐπη-
ρείας τούτων ἀπολυτρούμεθα.

Τ Ε Λ Ο Σ.

τῆς Ἀγίας ἐνδόξου καὶ πανευφήμου Ὁσιομάρ-
τυρος τοῦ Χριστοῦ.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ.

Η Πρόνοια τοῦ Θεοῦ κατὰ δύο τρόπους γίνεται, διότι ἢ κατ' εὐδοκίαν εἶναι, ἢ κατὰ συγχώρησιν. Καὶ κατ' εὐδοκίαν μὲν εἶναι ἔργα τῆς Προνοίας τοῦ Θεοῦ, ὅσα εἶναι ἀγαθὰ, δίχως καμμίαν ἀμφιβολίαν, τὰ ὅποια τὰ ὁμολογοῦσιν ὅλοι καὶ πιστοὶ καὶ ἄπιστοι, ὅτι εἶναι καλὰ καὶ ὠφέλιμα· ὥς τὸ λαμπεῖν τὸν ἥλιον, τὸ ἵστασθαι τὴν γῆν, τὸ κινεῖσθαι τὸν οὐρανόν, τὸ βρέχειν τὰς νεφέλας, τὸ βλαστάνειν τοὺς καρπούς, τὸ ἀναπνεῖν τὰ ζῶα, καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα, τὰ ὅποια εἶναι καὶ ἀναγκαῖα καὶ καλὰ καὶ ὠφέλιμα. Διότι, ἂν λείπουν τὰ τοιαῦτα νὰ μὴ γίνωνται ὑπὸ τῆς Προνοίας τοῦ Θεοῦ, δὲν δύναται νὰ σταθῇ ὁ κόσμος, ὁ ὑπ' Αὐτοῦ δημιουργηθείς. Τὰ δὲ κατὰ συγχώρησιν ἔργα τῆς Προνοίας γίνονται μὲν κατὰ πολλοὺς τρόπους, πλὴν ἐπτά εἶναι οἱ καθολικώτεροι. Καὶ πρῶτος τρόπος μὲν εἶναι, ὅταν ἀφίνη ὁ Θεὸς πολλάκις τοὺς δικαίους, καὶ παιδεύωνται, ἵνα φανῇ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἡ ἀρετὴ αὐτῶν, καθὼς τὸ ἔπαθεν ὁ Ἰωβ, ὁ ὁποῖος ἦν ἄνθρωπος πλούσιος κατὰ πολλὰ καὶ δίκαιος καὶ ἐναρετος, καὶ καμμίαν κατηγορίαν δὲν εἶχεν ἐπ' αὐτοῦ, ἀλλ' ὅμως ὁ Θεὸς τὸν ἄφησε, καὶ ἔχασε πρῶτον μὲν τὸν βίον του, καὶ τὰ ὑπάρχοντα του, ἔπειτα δὲ καὶ τὰ ἐπτά του παιδιὰ ἀπέθαναν αἰφνιδίῳ θανάτῳ. Τέλος καὶ αὐτὸς ἐλεπρώθη ὅλος, καὶ ἔκαμε μέσα εἰς τὴν κοπρίαν κοιτῶμενος ἐπτά χρόνους. Ταῦτα δὲ ἐσυγχώρησεν, ἡγοῦν ἄφησεν ὁ Θεὸς νὰ πάθῃ, διὰ νὰ φανῇ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους ἡ

μεγάλῃ του ὑπομονῇ, καὶ ἡ πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπη. Διότι ἔκαυχάτο ὁ μιᾶρος Διάβολος, ὅτι μόνον εἰς τὴν εὐημερίαν του καὶ εἰς τὴν ἀνάπαυσιν του εὐχαριστεῖ, καὶ τιμᾷ ὁ Ἰωβ τὸν Θεόν· ἐθαῤῥούσαν δὲ καὶ οἱ ἄνθρωποι, ὅτι διὰ νὰ ἦναι πλούσιος ὁ Ἰωβ καὶ εὐημερημένος, εἶναι καὶ δίκαιος. Θέλων γοῦν ὁ Θεὸς νὰ δείξῃ τὰς ἀνθρώποις, ὅτι ἐὰν καὶ δυστυχῇ ὁ Ἰωβ, ἐὰν καὶ κακοπαθήσῃ, πάλιν θέλει τὸν εὐχαριστεῖ, καὶ δὲν θέλει βλασφημήσῃ, διὰ τοῦτο τὸν ἄφησε νὰ πειραχθῇ πρὸς καιρόν, ἵνα καὶ ὁ Διάβολος κατασχυνθῇ, καὶ οἱ ἄνθρωποι γνωρίσουν, ὅτι τὴν αὐτὴν γνώμην ἔχει καὶ εἰς τὴν εὐημερίαν, καὶ εἰς τὴν δυστυχίαν, καὶ δὲν ἥλλαξε τὴν ἀρετὴν του ἀπὸ τὴν συμφορὰν.

Δεύτερος τρόπος εἶναι, ὅταν συγχωρῇ ὁ Θεός, καὶ γίνεται τίποτε ἔργον παράξενον πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, διὰ νὰ γένῃ ἄλλο μέγαλον ἀγαθόν, ὥς ὅταν ἀφίνη ὁ Θεὸς κανένα δικαίον ἄνθρωπον, καὶ λαμβάνῃ κακὸν θάνατον, ἵνα τιμωρηθῇ ἐδῶ εἰς τὸν κόσμον διὰ κάποιον παίσισμον, ὅπερ εἶχε καὶ ἐκεῖνος ὥς ἄνθρωπος, διὰ νὰ ἀξιωθῇ τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν· ἢ ὥς ἐγείνῃ τὸ Κοσμοσωτήριον Πάθος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὸ ὁποῖον φαίνεται μὲν εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὡς ἀν παράδοξον, νὰ σταυρωθῇ, καὶ νὰ τιμωρηθῇ ὁ ἀναμάρτητος Χριστός· ἀλλὰ τοῦτο ἐγένετο, διὰ νὰ σωθῶσιν οἱ πιστεύοντες εἰς Αὐτόν, καὶ νὰ ἐλευθερωθῶσιν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Διαβόλου, ἐπειδὴ ἄλλος τρόπος δὲν ἦτον τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Τρίτος τρόπος εἶναι, ὅταν ἀφίνη ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπον τὸν δικαίον καὶ ἀσθενῇ καὶ παιδεύεται, διὰ νὰ μὴ υπερηφανεύηται εἰς τὴν ἀρετὴν του, καθὼς τὸ ἔπαθεν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ὁ ὁποῖος ἦτον καὶ Ἅγιος, καὶ Ἀπόστολος, καὶ στόμα Χριστοῦ, ἀλλ' ὅμως τὸν ἄφινεν ὁ Θεός, καὶ ἦτον πάντοτε δεδεμένος ἀλύσει, καὶ εἶχε κόπους περισσοτέρους τῶν ἄλλων Ἀποστόλων, καὶ μύρια κακὰ ἐπάθαινε, καὶ ἔδερνάν τον οἱ ἄπιστοι, καὶ ἐφυλάκιζάν τον, καὶ ἐπείνα, καὶ ἐδίψα, καὶ γυμνὸς ἐπεριπάτει, καὶ ἄλλας πολλὰς θλίψεις ἐπάσχε, καθὼς τὸ διηγεῖται καὶ μόνος του εἰς τὸ ἰα. Κεφ. τῆς πρὸς Κορινθίους δευτέρας Ἐπιστολῆς αὐτοῦ. Ταῦτα δὲ πάντα ἐσυγχωρεῖ ὁ Θεός, καὶ τὰ ἐπάθαινε, διὰ νὰ μὴ υπερηφανεύηται εἰς τὸ Ἀποστολικὸν χάρισμα, τὸ ὁποῖον εἶχε, καὶ εἰς τὰς ἀποκαλύψεις, τὰς ὁποίας

ἐβλεπε, καὶ εἰς τὰς θαυματουργίας, ὡς ἐποίει, καθὼς τὸ βεβαίονει καὶ μόνος του εἰς τὸ 15'. Κεφάλ. τῆς αὐτῆς Ἐπιστολῆς. Τέταρτος τρόπος εἶναι, ὅταν παιδεύηται ὁ ἁμαρτωλὸς διὰ νὰ σωφρονισθῶσιν οἱ δίκαιοι, καὶ νὰ γνωρίσουν τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν ἀγάπην τὴν ὁποίαν ἔχει εἰς αὐτούς, καθὼς τὸ ἔπαθεν ὁ Φαραὼ, καὶ οἱ Αἰγύπτιοι, οἱ ὁποῖοι κατεποντίσθησαν ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ, διὰ νὰ φοβηθῶσιν οἱ Ἑβραῖοι τὸν Θεόν, καὶ νὰ πιστεύσωσι τοῖς λόγοις τοῦ Προφήτου Μωϋσέως, καθὼς τὸ λέγει καὶ μόνος του ὁ αὐτὸς Προφήτης εἰς τὸ 18'. Κεφ. τῆς Ἐξόδου, γράφων. Εἶδε δὲ Ἰσραὴλ τὴν χεῖρα τὴν μεγάλην, ἃ ἐποίησε Κύριος τοῖς Αἰγυπτίοις, καὶ ἐφοβήθη ὁ λαὸς τὸν Κύριον, καὶ ἐπιστευσαν τῷ Θεῷ, καὶ Μωϋσῇ τῷ θεράποντι αὐτοῦ. » ἢ ὡς ἔπαθεν ὁ ἐκ γενετῆς τυφλὸς, τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ὁ θεὸς Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστὴς εἰς τὸ κεφ. τοῦ κατ' αὐτὸν Εὐαγγελίου, περὶ τοῦ ὁποίου εἶπεν ὁ Χριστὸς τοῖς Ἀποστόλοις, ὅτι διὰ τοῦτο ἐγεννήθη τυφλός, διὰ νὰ φανερωθῶσι τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ εἰς αὐτόν.

Πέμπτος τρόπος εἶναι, ὅταν ἀφίνη ὁ Θεὸς τινα ἄνθρωπον καὶ πειράζεται διὰ τὰς ἁμαρτίας τῶν γονέων του, καθὼς τὸ λέγει ὁ Μωϋσῆς, ὡς ἐκ προσώπου τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ κεφ. τῆς Ἐξόδου. « Ἀποδίδους ἁμαρτίας γονέων ἐπὶ τέκνα, ἐπὶ τρίτην καὶ τετάρτην γενεάν τοῖς μισοῦσί με. » Τοῦτο δὲ ἔπαθαν καὶ ἄλλοι πολλοί, ἀλλ' οὖν καὶ ὁ Βασιλεὺς Ροβόαμ, ὁ υἱὸς τοῦ Σολομῶντος, πολλὰ κακὰ ἔπαθε διὰ τὴν ἁμαρτίαν καὶ ἀσέβειαν τοῦ Πατρὸς αὐτοῦ, καθὼς τὸ εὐρίσκουμεν γεγραμμένον εἰς τὸ 18'. Κεφ. τῶν Βασιλειῶν τρίτου Βιβλίου, ὅτι εἶπεν ὁ Θεὸς πρὸς τὸν Σολομῶντα. « Ἀνθ' ὧν ἐγένετο ταῦτα μετὰ σοῦ, καὶ οὐκ ἐφύλαξας τὰς ἑντολάς μου καὶ τὰ προστάγματά μου, ἃ ἐνέτειλά σοι, διαρρήξω τὴν Βασιλείαν σου, ἐκ χειρὸς σου, καὶ δώσω αὐτὴν τῷ δούλῳ σου· πλὴν ἐν ταῖς ἡμέραις σου οὐ ποιήσω αὐτά, διὰ Δαβὶδ τὸν Πατέρα σου· ἐκ χειρὸς τοῦ υἱοῦ σου λήψομαι αὐτήν ». Ἐκτος τρόπος εἶναι, ὅταν ἀφίνη ὁ Θεὸς τινα ἄνθρωπον καὶ πέσῃ εἰς ἁμαρτίας, διὰ νὰ διορθώσῃ ἄλλό του περισσότερον ἁμάρτημα, ὡς τινὰς Ἀσκητὰς, τοὺς ὁποίους ἀκούφινεν ὁ Θεὸς καὶ ἐπιπταν εἰς πορνείαν, ἢ εἰς γαστριμαρ-

γίαν, ἢ εἰς ἄλλο σαρκικὸν πῆθος, διὰ νὰ γνωρίσουν τὴν ἀσθένειαν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, καὶ νὰ ταπεινωθῶν ἀπὸ τὴν πολλὴν τῶν ὑπερηφανίαν νὰ μὴ λέγωσιν, ὅτι ἄλλος κανεὶς δὲν τοὺς ὑπερβαίνει εἰς τὴν ἀρετὴν· ἢ ὡς τὸ ἔπαθεν ὁ Ἀπόστολος Πέτρος εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Σωτηρίου Παθους τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος διὰ νὰ καυχήθῃ ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ, παρεχωρήθη νὰ πέσῃ εἰς τὸ πταῖσμα τῆς ἀρνήσεως, ἵνα γνωρίσῃ τὸ ἀσθενὲς τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως.

Ἑβδομος τρόπος εἶναι, ὅταν ἀφίνη ὁ Θεὸς τινα ἄνθρωπον νὰ πειραχθῇ καὶ νὰ κακοπαθήσῃ, διὰ νὰ τιμηθῇ καὶ ἐκεῖνος, καὶ νὰ γένη καὶ καλὸν παράδειγμα πρὸς τοὺς ἄλλους· ὡς τὸ ἔπαθαν οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες, τοὺς ὁποίους τοὺς ἄφινεν ὁ Θεός, καὶ τοὺς ἐπαίδευον, καὶ τοὺς ἐπείραζον οἱ ἀσεδέστατοι Βασιλεῖς διὰ δύο αἰτίας· μίαν μὲν, διὰ νὰ τιμηθῶν καὶ ἐκεῖνοι, ἀξιοθέντες τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν· δευτέραν δὲ, διὰ νὰ ᾔναι καὶ πρὸς ἡμᾶς, ὡς καλὸν παράδειγμα· ὅτι, ὅταν πάσχουμεν καὶ ἡμεῖς τινα πειρασμὸν ὑπὲρ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, νὰ τὸν ὑπομένωμεν προθύμως, ὡς περ καὶ ἐκεῖνοι. Οὐ μόνον δὲ ἡμεῖς οἱ ἄνδρες ἔχομεν καλὸν παράδειγμα τοὺς Ἁγίους Μάρτυρας, ἃν θελήσωμεν νὰ τοὺς μιμηθῶμεν εἰς τοὺς ὑπὲρ τῆς Εὐσεβείας ἀγῶνας καὶ πειρασμούς, ἀλλὰ καὶ αἱ γυναῖκες ἔχουσι πολλὰς ἀγίας γυναῖκας, τιμωρηθείσας καὶ παιδευθείσας ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ εἰς καλὸν παράδειγμα, ὅταν ἔλθῃ καὶ εἰς αὐτάς πειρασμός τις, ὑπὲρ τῆς εὐσεβοῦς Πίστεως τῶν Χριστιανῶν, νὰ μὴ προφασίζωνται καὶ λέγωσιν, ὅτι ὡς ἀσθενέστερον γένος ὡς εἶναι, δὲν δύνανται νὰ ὑπομείνωσι τιμωρίας καὶ βάσανα. Διότι οὐ μόνον ἄνδρες ἐμαρτύρησαν καὶ ἐθανατώθησαν εἰς τοὺς παλαιούς καιροὺς διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ γυναῖκες πολλαὶ ὑπέμειναν περισσοτέρας τιμωρίας καὶ βάσανα, διὰ νὰ μὴ ἀρνηθῶσι τὸν Χριστόν, καθὼς τὸ ἀκούομεν καθ' ἑκάστην ἡμέραν εἰς τὰ συναξάρια τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν. Μία γοῦν ἀπ' αὐτὰς τὰς ἀγίας γυναῖκας, εἶναι καὶ ἡ σήμερον ἐορταζομένη ἁγία Παρρασκευῆ, τῆς ὁποίας τὸ Μαρτύριον, τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ θάνατον, βούλομαι νὰ διηγηθῶ σήμερον πρὸς τὴν ἀγάπην ὑμῶν, εὐσεδέστατοι Χριστιανοί. Πλὴν, ἀκούσατε τοῦτο μετὰ πάσης εὐλαβείας καὶ προθυμίας· πρῶτον μὲν διὰ νὰ καταλά-

δετε, ὅτι ὡς λέγει καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἰς τὸ γ'. Κεφ. τῆς πρὸς Γαλάτας Ἐπιστολῆς αὐτοῦ. Οὐκ ἐνὶ ἄρσεν καὶ θηλυ. ἤγουν ἐμπροσθὰ εἰς τὸν Θεὸν δὲν εἶναι ἀρσενικὸν οὐδὲ θηλυκὸν, τουτέστι, οὐδὲν λογαριάζει ὁ Θεός, ὅτι μόνον οἱ ἄνδρες νὰ σωθῶσι, καὶ αἱ γυναῖκες νὰ κολασθῶσιν, ἀλλὰ ἐπίσης τοὺς ἔχει ὅλους, ὅσοι πιστεύουσιν εἰς Αὐτόν. Πάντες γὰρ ὑμεῖς φύσει εἰς ἔστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Δεύτερον δέ, νὰ μὴ προφασίζώμεθα καὶ λέγωμεν, ὅτι δὲν δύναμεθα νὰ ὑπομένωμεν τιμωρίας καὶ πειρασμοὺς ὑπὲρ τῆς πίστεως. Διότι, ἐὰν εὐρεθῇ, ὅτι γυναῖκες, τὸ ἀσθενέστατον γένος, ὑπέμειναν ἀπείρους βασάνους καὶ θάνατον ἁγχιον, μόνον διὰ νὰ μὴ ἀρνηθῶσι τὸν Χριστόν, ποῖαν ἀπολογία θέλωμεν ἔχει ἡμεῖς, ὅτινες εἰμεθα ἄνδρες, καὶ ἔχομεν τὴν ἐξουσίαν τῶν γυναικῶν, ἐὰν δὲν ὑπομείνωμεν περισσότερα ἀπ' αὐτάς, ὅταν ἔλθῃ καιρὸς Μικροτυρίου; Ἀκούσατε γοῦν ἐξ ἀρχῆς, τὸ περὶ τῆς Ἀγίας Ὁσιομάρτυρος Παρασκευῆς διήγημα.

✠ Μετὰ τὴν Ἐνσαρκον Οἰκονομίαν τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν ἐκ τῆς Παρθένου Γέννησιν, ὡς ν'. χρόνους, ἤτο τις Βασιλεὺς εἰς τὴν μεγαλόπολιν Παλαιὰν Ῥώμην, Ἀντωνίνος λεγόμενος, τὸ ἐπὶ κλην, Εὐσεβής. Παλαιὰν δὲ Ῥώμην ὀνομάζουσι τὴν πόλιν τῶν Λατίνων, διότι εἶναι καὶ ἄλλη Ῥώμη Νέα, εἰς τὰ μέση τῆς Θράκης, τὴν ὁποῖαν καλοῦμεν καὶ Κωνσταντινούπολιν. Ἦτο δὲ ὁ Βασιλεὺς ἐκεῖνος εἰς τὴν ἀρχὴν Ἑλληνικὴν κατὰ τὴν Θρησκείαν, καὶ ἐπροσκύνει τοῖς εἰδώλοις τοῖς ἀφύχοις, ὡς Θεοῖς. Ἐν γοῦν ταῖς ἡμέραις τῆς Βασιλείας αὐτοῦ ἐμαρτύρησεν αὕτη ἡ Ἀγία. Πλὴν ἀκούσατε ἀνέκαθεν τὴν ὑπόθεσιν, πῶς ἦτον ἡ γέννησις καὶ ἡ ἀνατροφή αὐτῆς. Πρὸ τῆς Βασιλείας τούτου τοῦ Ἀντωνίνου, ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ Βασιλέως Ἀδριανοῦ, ἤτο τις Χριστιανὸς εὐσεβὴς καὶ ὀρθόδοξος, καὶ πλούσιος κατὰ πολλὰ, Ἀγάθων λεγόμενος, ἔχων γυναῖκα καὶ αὐτὴν Χριστιανήν, Πολιτείαν καλουμένην. εὐρίσκετο δὲ εἰς μίαν χώραν, οὗσαν τῆς μεγαλοπόλεως Ῥώμης· πλὴν ἐν ὅλαις ταῖς καλοσύναις καὶ ἐλεημοσύναις, τὰς ὁποίας εἶχεν ὁ Ἀγάθων ἐκεῖνος, καὶ παιδίον δὲν εἶχεν, οὔτε ἄρσεν, οὔτε θῆλυ, καὶ διὰ τοῦτο ἦτον ἀείποτε λυπημένος· καὶ ἠξέουρουν ὅσοι ἔχουσι τὸ τοιοῦτον. Διὰ τοῦτο γοῦν ἐπαρακαλοῦσαν καὶ οἱ δῶν τῶν τὸν Θεὸν νὰ τοὺς δώσῃ τέκνον, οὐχὶ

μόνον διὰ τὴν κληρονομίαν τοῦ πολλοῦ πλούτου, τὸν ὅποιον εἶχον, ἀλλὰ μᾶλλον διὰ τὴν διαδοχὴν τοῦ γένους αὐτῶν. Ἀλλ' ὅμως ὁ Θεός ὅστις ποιεῖ τὸ θέλημα τῶν φοβουμένων αὐτόν, καὶ τῆς δεήσεως αὐτῶν εἰσκούει, ὡς λέγει καὶ ὁ Προφήτης Δαβὶδ, αὐτὸς ἐπήκουσε καὶ τῆς δεήσεως αὐτῶν. Καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας συλλαβοῦσα ἡ Πολιτεία, ἐγέννησε τὴν Ἀγίαν ταύτην ἐν τῇ ἑκτῇ ἡμέρᾳ τῆς ἐβδομάδος, διὰ τοῦτο, καὶ ὅταν ἐδάπτισαν αὐτὴν, ἔθεσαν τὸ ὄνομα τῆς Παρασκευῆς. Ἐκ πρώτης γοῦν ἡλικίας ἔδειχνε παρρηθῆς, ὁποῖα τις θέλει γένει καὶ εἰς τὰ ὕστερα· διότι δὲν ἐπαιζεν ἀτακτως, ὡς ἂν τὴν σήμερον ἡμέραν τὰ μωρὰ κοράσια, οὐδὲ εἰς ἀπρεπῇ παιγνίδια ἠσχολεῖτο, οὐδὲ ἀκούετο ἀργολογία, ἢ μωρολογία ἐκ τοῦ στόματος αὐτῆς, ἀλλὰ ἐπαιδεύετο ὑπὸ τῆς μητρὸς αὐτῆς Πολιτείας εἰς πᾶν ἔργον θεάρεστον, καθὼς πρέπει νὰ παιδεύωσιν αἱ μητέρες τὰς θυγατέρας· εἰς τὴν ἄλλην γοῦν ἀνατροφὴν καὶ παιδείαν τὴν ὁποῖαν εἶχεν ἡ Ἀγία, ἔμαθε καὶ τὰ ἱερὰ Γράμματα, διὰ τοῦτο δὲν ἔλειπεν ἀείποτε ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας, οὐδὲ τὴν εἶδε ποτε ἄνθρωπος, νὰ μὴ κρατῇ Βιβλίον εἰς τὰς χεῖρας τῆς, παρεκτός μόνον ὅταν ἔτρωγε ψωμί, ἢ ἔκαμνεν ἀναγκαίαν χρείαν τοῦ σώματος. Ἠγάπα δὲ κατὰ πολλὰ τὴν παρθενίαν, κατὰ μίμησιν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, καὶ διὰ τοῦτο οὐ μόνον τοὺς ὀφθαλμοὺς, οἱ ὅποιοι εἶναι δρόμος τοῦ ἔρωτος, ἐφύλαττεν ἀπὸ θεωρίαν ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ τὸ στόμα ἀπὸ αἰσχρολογίας, καὶ τὴν ἀκοὴν νὰ μὴ ἀκούῃ ἀπρεπῇ λόγια. Ἀκούετε, ὅσοι εἰσθε παρθένοι, καὶ μαθετε πῶς πρέπει νὰ παρθενεύετε· διότι, οὐχὶ ὅποια μόνον με κορμὶ παρθενεύει, ἐκείνη λέγεται καθολικὰ παρθένος, ἀλλὰ ἐκείνη ἣτις εἶναι καὶ κατὰ τὴν ψυχὴν καθαρὰ, καὶ δὲν ἔχει εἰς τὸν λογισμόν τῆς αἰσχρᾶς ἐνθυμήσεις, ἢ τοιαύτη εἶναι καθολικὰ Παρθένος.

Ἀκούσατε, καὶ ὅσοι ἔχετε ἄνδρας, πῶς ὀρίζει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἰς τὸ β'. Κεφ. τῆς πρὸς Τιμόθεον πρώτης Ἐπιστολῆς αὐτοῦ. «Μετὰ αἰδοῦς καὶ σωφροσύνης κοσμεῖν ἑαυτάς, μὴ ἐν πλάσμασιν, ἢ χρυσῷ, ἢ μαργαρίταις, ἢ ἱματισμῷ πολυτελεῖ, ἀλλ' ὁ πρέπει γυναιξίν, ἐπαγγελλομέναις Θεοσέβειαν δι' ἔργων ἀγαθῶν» ἤγουν, νὰ μὴ ψιμιθῶσιν, οὐδὲ νὰ στολιζέσθῃ με χρυσὰ φορέματα, καὶ με μαργαριτάρια, ἀλλὰ νὰ ἦσθαι τιμημένα καὶ σῶφρονες, καθὼς πρέπει

ταῖς γυναίξι τῶν Χριστιανῶν, αἵτινες θέλουν νὰ ἀρέσουν τὸν Χριστὸν, μὲ ἔργα ἀγαθὰ, καὶ οὐχὶ μὲ στολίδια. Ἀκούετε, καὶ ὅσαι ἔχετε θυγατέρας ἀνυπάνδρους, πῶς πρέπει νὰ τὰς παιδεύετε, ὅχι νὰ γίνεσθε ἐσεῖς κακὸν παράδειγμα εἰς αὐτάς, ἀλλὰ νὰ ᾗσθε τύπος καὶ παράδειγμα τῶν θυγατέρων σας πρὸς πᾶν ἔργον θεάρεστον· διότι, ὅταν ἐσεῖς συντυχέnete λόγους οἱ ὅποιοι μολύνουσι τὰς ψυχὰς τῶν ἀπλῶν παρθένων, ὅταν δὲν ἀγαπᾶτε τὴν δουλείαν τοῦ σπητίου, ὅταν ἀντιλέγετε τοῖς ἰδίοις ἀνδράσιν, ὅταν παρακύπτετε συχνάκις ἐκ τῶν παραθυρίδων, ὅταν ἀτακτῆτε, καὶ χορεύητε, ὅταν δὲν συντρέχητε τὴν Ἐκκλησίαν, ὅταν ἀγαπᾶτε τὸ πολὺ κρασί, ὅταν ἐσεῖς δὲν ἔχετε καμμίαν εὐλάβειαν, οὐδὲ κράτησιν τῆς γλώσσης, πόθεν ἄλλοθεν νὰ μάθωσιν αἱ μικραὶ κόραι τὴν παιδευσιν, αἵτινες δὲν εὐγαίνουσιν ἔξω τοῦ οἴκου; Ἀλλὰ ἡ ἀγία αὕτη Παρασκευὴ δὲν ἦτο τοιαύτη, οὐδὲ ἐπαιδεύθη τοιοῦτοτρόπως ὑπὸ τῆς μητρὸς αὐτῆς, οὐδὲ εἶχε τὴν εὐμορφίαν τῆς καὶ τὸ κάλλος εἰς ἔρωτας νέων ἀτάκτων, οἵτινες περιέρχονται ὡσάν κακὰ σκυλλία, ποῦ νὰ ἰδοῦσι καμμίαν κόρην, οὐδὲ παρέκλυπεν ἀπὸ τὰ παραθύρια, νὰ ἀγρεύσῃ τὰς ψυχὰς τῶν ἀνδρῶν, ἀλλὰ αἰέποτε ἐν ἔργον εἶχε ἀπαραίτητον, νὰ στολίσῃ τὴν ψυχὴν τῆς μὲ νηστείαν, μὲ ἐγκράτειαν, μὲ σιωπὴν, μὲ προσευχὴν, μὲ παρθενίαν, μὲ ἐλεημοσύνην, καὶ μὲ πᾶν ἔργον θεάρεστον. Πολλοὶ ἄρχοντες τοῦ καιροῦ ἐκεῖνου ἐπεθύμησαν νὰ τὴν πάρωσι νύμφην εἰς τοὺς υἱοὺς αὐτῶν, καὶ διὰ τὸν πατρικὸν τῆς πλοῦτον, καὶ διὰ τὴν εὐμορφίαν τῆς, τὸ δὲ περισσότερο διὰ τὴν φρονιμάδα τῆς, ἀλλὰ αὕτη ἀγαπῶσα τὴν παρθενίαν, καὶ θέλουσα νὰ γένῃ νύμφη καθαρὰ καὶ ἀμόλυντος τοῦ Χριστοῦ, δὲν ᾔθελεν οὔτε εἰς τὰ ὧτά τῆς νὰ ἀκούσῃ τοὺς λόγους τῆς ὑπανδρείας. Ταῦτα δὲ βλέποντες οἱ γονεῖς αὐτῆς, ἔχαιρον δοξάζοντες καὶ εὐχαριστοῦντες τῷ Θεῷ, ὅστις τοὺς ἐχάρισε τοιοῦτον τέκνον εὐλογημένον.

Ὅταν δὲ ἐγένετο ἡ Ἁγία κ'. χρόνων, ἀπέθανον οἱ γονεῖς αὐτῆς, καὶ ἀπέμεινεν ὁ πολὺς βίος ἐκεῖνος εἰς τὰς χεῖράς τῆς· καὶ παρευθὺς ἔδειξε τὴν ἀγαθὴν τῆς προαίρεσιν, διότι δὲν ἐχρειάσθη τὸν βίον εἰς κακὰ θελήματα τοῦ κορμίου, οὐδὲ εἰς ἀναπαύσεις τοῦ σώματος, οὐδὲ εἰς φαγοπότια καὶ στολίδια· ἀλλὰ ἀκούσασα τὸν Χριστὸν, πῶς ὀρίζει εἰς τὸ ἰβ'. Κεφ. τοῦ κατὰ Λούκᾰν ἀγίου Εὐαγγελίου. Πωλήσατε τὰ ὑπάρ-

χοντα ὑμῶν, καὶ δότε ἐλεημοσύνην· ποιήσατε ἑαυτοῖς βαλάντια, μὴ παλαιούμενα, θησαυρὸν ἀνέκλειπτον ἐν τοῖς σὺρρανοῖς»· ἐμοίρασεν αὐτὸν ὅλον τοῖς δεομένοις καὶ πτωχοῖς ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ. Ἐπειτα ὑπῆγεν εἰς ἓνα Μοναστήριον, ὅπου ἦσαν Καλογραφαὶ γυναῖκες, καὶ ἐφόρεσε τὸ Μοναχικὸν σῆμα, καὶ ἐκεῖ ἔκαμε καιρὸν ἱκανόν, ἐν πάσῃ ὑποταγῇ καὶ ταπεινώσει, δουλεύουσα τῷ Θεῷ, καὶ τῇ Προεστῶσῃ τοῦ Μοναστηρίου. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡγάπα νὰ μαρτυρήσῃ ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ, διὰ τοῦτο λαβοῦσα τὴν εὐχὴν τῆς Ἠγουμένης, καὶ τῶν ἄλλων μοναζουσῶν ὡς ἀγαθὸν συν-οδοιπόρον, ἐξῆλθε τοῦ Μοναστηρίου κηρύττουσα κατὰ πᾶσαν πόλιν καὶ Χώραν, τὸ ὄνομα τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, καὶ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅθεν καὶ πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων καὶ Ἰουδαίων, ἀκούοντες τοὺς λόγους αὐτῆς, ὑπέστρεφον εἰς Θεογνωσίαν· οἱ δὲ Ἰουδαῖοι εὐρεθέντες εἰς μίαν πόλιν ὅπου ἐκήρυττεν ἡ Ἁγία, ὡς φθονερὸν γένος ὅπως εἶναι αἰέποτε, καὶ ἐχθρότατον τῶν Χριστιανῶν, βλέποντες τοὺς Χριστιανούς πληθυνομένους, καὶ τὴν Θρησκείαν αὐτῶν ἀτιμαζομένην, καὶ ὑβρίζομένην, προσελθόντες τῷ Βασιλεῖ Ἀντωνίνῳ, διέβαλον τὴν Ἁγίαν, λέγοντες· Βασιλεῦ πολυχρονημένε, αἱ μὲν ἄλλοι πάντες ἄνθρωποι πείθονται τῷ προστάγματι τῆς Βασιλείας σου, γυνὴ δὲ τις, ὀνόματι Παρασκευὴ, κηρύττει τὸν Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τῆς Μαρίας, τὸν ὅποιον ἐσταύρωσαν οἱ πατέρες ἡμῶν ὡς πλάνον καὶ ἀντίθεον, καὶ λέγει, ὅτι αὐτὸς εἶναι μόνος Θεὸς ἀληθινός, οἱ δὲ ὑπὸ τῆς Βασιλείας σου προσκυνούμενοι θεοὶ εἶναι ξύλα κωφὰ καὶ ἀναίσθητα.

Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Βασιλεὺς Ἀντωνίνος, ὁλος ἐπλήσθη θυμοῦ, καὶ παρευθὺς ἀποστείλας στρατιώτας, ἔφερε τὴν Ἁγίαν ἐμπροσθεν αὐτοῦ· καὶ ὡς εἶδε τὴν ὡραιότητα αὐτῆς, ὁλος ἐξεπλάγη, καὶ ᾔρξατο μὲ κολακείας λέγειν πρὸς αὐτήν. ὦ Παρασκευὴ, ἐγὼ μὰ τὴν δύναμιν τῶν μεγάλων θεῶν, καὶ τὴν νεότητά σου λυποῦμαι, καὶ τὴν εὐμορφίαν σου θαυμάζω, καὶ τὴν γνῶσίν σου ἐπαινῶ, καὶ διὰ τοῦτο συμβουλεύω σε νὰ θυσιάσῃς τοῖς θεοῖς, οἱ ὅποιοι σοῦ ἔδωκαν τὴν εὐμορφίαν ταύτην· διότι εἰ μὲν ποιήσῃς, καθὼς σου λέγω, θέλω σοῦ δώσῃ πολλὰς δωρεάς· εἶδε, θέλῃς νὰ στήσῃς τὸ θέλημά σου, καὶ νὰ φανῇς ἐναντία τῶν ἡμετέρων προσταγμάτων, ἤξευρε, ὅτι θέλω σὲ τημωρήσει μὲ βάσανα, τὰ ὅποια καὶ μόνον ἐξ

ἀκοῆς καὶ θεωρίας καταπλήττουσι τὸν ἄνθρωπον, μήτοιγε καὶ
 νὰ τὰ πάθῃ. Καὶ ὁ Βασιλεὺς τοιαῦτα καὶ ἄλλα περισσώτερά
 ἔλεγε, καλοπιάνων τὴν Ἀγίαν· ἀλλὰ αὐτὴ σημειωσα-
 μένη ἑαυτὴν τῷ σημείῳ τοῦ τιμίου Σταυροῦ ἀπεκρίθη πρὸς
 αὐτόν· Μὴ νομίσης, ὦ Βασιλεῦ, ὅτι μὲ τὰς τοιαύτας κο-
 λακείας, ἢ μὲ τοὺς τοιοῦτους φοβερισμοὺς, θέλω ἀρνηθῆ ἐ-
 γὼ τὸν γλυκύτατόν μου Ἰησοῦν Χριστόν, διότι δὲν εἶναι καμ-
 μία βάσανος, οὔτε τιμωρία, οὔτε παίδευσις, ἥτις νὰ μὲ χω-
 ρίσῃ ἀπὸ τὴν ἀγάπην του. Ὡς δὲ ἤκουσε ταῦτα ὁ Βασιλεὺς,
 ὥρισε τοὺς στρατιώτας μετὰ μεγάλου θυμοῦ νὰ καύσωσι πε-
 ρισσῶς μιαν περικεφαλαίαν, ἥγουν μπαρπούταν σιδηρᾶν, ἕως
 οὐ νὰ κοκκινίσῃ, καὶ τότε νὰ τὴν βάλωσιν εἰς τὴν κεφαλὴν
 τῆς Ἀγίας· ἀλλὰ ὁ Θεὸς, ὅστις ἐφύλαξέ ποτε τοὺς τρεῖς
 Παῖδας ἐν τῇ καμίνῳ, καὶ δὲν ἐχωνεύθησαν ὑπὸ τοῦ πυρός,
 αὐτὸς καὶ τότε θαυματουργήσεν εἰς τὴν Ἀγίαν· διότι ἤθε-
 λες εἰπεῖ, ὅτι ψυχρὴν δρόσον ἔχουσα εἰς τὴν κεφαλὴν της,
 τοιοιτοτρόπως τὸ ἐλογίσθη ἡ Ἀγία. Πολλοὶ γοῦν τῶν περιε-
 στώτων Ἑλλήνων, ἰδόντες τοῦτο τὸ παράδοξον θαῦμα, αὐ-
 τῇ τῇ ὥρᾳ ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστόν· τοὺς ὁποίους ὁ Βα-
 σιλεὺς ὥρισε νὰ τοὺς θανατώσῃ διαφόροις θανάτοις· ἄλ-
 λους μὲν νὰ ἀποκεφαλίσουν, ἄλλους δὲ νὰ κατακαύσουν, ἄλ-
 λους νὰ πνίξουν εἰς τὸν ποταμὸν τῆς Ῥώμης Τίβεριν, ἄλλους
 νὰ ἐκδάρουν. Καὶ τοὺς μὲν τοιοιτοτρόπως τοὺς ἐτιμώρησε,
 τὴν δὲ Ἀγίαν ὥρισε νὰ τὴν βάλωσιν εἰς φυλακὴν, ἕως νὰ συλ-
 λογισθῇ, μὲ τίνα τρόπον νὰ τὴν θανατώσῃ. Βληθεῖσα δὲ ἡ Ἀ-
 γία εἰς τὸ δεσμωτήριον, ἐδέετο τοῦ Κυρίου, λέγουσα. Φύλαξόν
 με Κύριε, εἰς τὴν ἀληθινὴν Πίστιν σου, καὶ λύτρωσέ με ἐκ τῶν
 σκανδάλων τοῦ ἐχθροῦ, ὅτι πρὸς σέ ἦρα τὴν ψυχὴν μου.
 Κατὰ δὲ τὸ μεσονύκτιον ἐφάνη αὐτῇ Ἀγγελος Κυρίου ἔχων
 εἰς τὰς χεῖρας Σταυρὸν φωτεινόν, καὶ κάλαμον, καὶ σπόγ-
 γον, καὶ στέφανον, καὶ λέγει αὐτῇ, Χαίροις, Παρασκευῇ, ἀ-
 θληφόρε τοῦ Κυρίου. Μὴ φοβοῦ τὰς βασάνους τῶν Τυράντων·
 διότι ὁ Κύριος ἡμῶν, ὁ ὁποῖος κατεδέξατο διὰ τὴν σωτηρί-
 αν τῶν ἀνθρώπων σταυρωθῆναι τῷ ἀκανθίνῳ στεφάνῳ, αὐτὸς
 θέλει εἶσθαι βοηθός σου, νὰ σὲ λυτρώσῃ ἀπὸ πάντα πειρασμόν
 ἐπερχόμενόν σοι. Καὶ ὁ μὲν Ἀγγελος ταῦτα εἰπὼν πρὸς τὴν
 Ἀγίαν, καὶ λύσας αὐτὴν ἐκ τῶν δεσμῶν, ἀπῆλθεν εἰς τοὺς
 οὐρανούς· ἡ δὲ Ἀγία ἀκούσασα τοὺς λόγους τοῦ Ἀγγέλου,
 διετέλεσε προσευχομένη, ἕως οὐ ἡμέρα ἐγένετο.

Τὸ δὲ ταχὺ ὥρισε ὁ Βασιλεὺς νὰ φέρουν τὴν Ἀγίαν ἐμ-
 προσθεν αὐτοῦ· ἀπελθόντες δὲ οἱ στρατιῶται νὰ φέρουσι τὴν
 Ἀγίαν, ὡς εἶδον αὐτὴν λευμένην τῶν δεσμῶν, ἐξεπλάγη-
 σαν· ὅτε δὲ παρέστησαν αὐτὴν τῷ Κριτηρίῳ, ἀτενίσας ὁ Βα-
 σιλεὺς, καὶ ἰδὼν αὐτὴν, εἶπεν· Ἀρά γε, ὦ Παρασκευῇ, ἐσω-
 φρονίσθης ἀπὸ τὴν ἐχθесινὴν παίδευσιν, ἢ ἀκόμη στέκεσαι
 εἰς τὴν προτέραν σου μωρίαν; Ἡ Ἀγία ἀπεκρίνατο· Τί
 νομίζεις, ἀσεβέστατε Βασιλεῦ, μὲ τοιαύτας, τιμωρίας νὰ
 παρασαλεύσῃς τὸν στερρόν πύργον τῆς ψυχῆς μου; εὐκολώ-
 τερον εἶναι νὰ μαλαῇς τὸν σίδηρον, παρὰ νὰ μεταστρέψῃς
 τὸν ἀγαθόν μου λογισμόν· εἰ δὲ καὶ θέλεις, δοκίμασέ με,
 νὰ ἰδῇς τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ μου. Ὡς δὲ ἤκουσε
 ταῦτα ὁ Βασιλεὺς, ὅπως ἡλλοιώθη ἐκ τοῦ θυμοῦ αὐτοῦ,
 καὶ παρευθὺς προστάττει τοὺς στρατιώτας νὰ κρεμάσωσι
 τὴν Ἀγίαν ἐκ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, εἰς ἓνα ὄρθιον ξύ-
 λον, ἔπειτα νὰ πάρωσι λαμπάδας ἀναμμένας, καὶ μὲ ἐ-
 κείνας νὰ κατακαίωσι τὰς μασχάλας της, καὶ τὰ ἄλλα
 μέλη τοῦ σώματος. Καὶ ὅμως ἡ Ἀγία πάσχουσα ταύτην
 τὴν βάσανον, μὲ πᾶσαν ἀνδρείαν ὑπέμενε· καὶ τὸν μὲν Βα-
 σιλέα ὑβρίζε, τοὺς δὲ ψευδωνύμους θεοὺς αὐτοῦ ἐμυκτή-
 ριζεν. Ὡς δὲ εἶδεν ὁ Βασιλεὺς, ὅτι εἰς οὐδὲν λογίζεται ἡ
 Ἀγία ταύτην τὴν βάσανον, ὥρισε πάλιν νὰ βάλωσιν εἰς
 ἓνα χάλκωμα μέγα, ἔλαιον, καὶ πίσσαν, καὶ νὰ τὰ βράσω-
 σι δυνατὰ, ἔπειτα νὰ τὴν ῥίψωσι μέσα· τούτου δὲ γενο-
 μένου, ἵστατο ἡ Ἀγία ἐν μέσῳ τοῦ χάλκωματος δροσιζομένη
 καὶ χαίρουσα, ὥσπερ νὰ ἤθελεν εἶσθαι εἰς εὐμμορφον περι-
 βόλιον· Βλέπων δὲ τοῦτο ὁ βασιλεὺς, καὶ θαυμάζων εἰς τὴν
 πολλὴν θαυματουργίαν ἐκείνην, προσεγγίσας τῷ χάλκω-
 ματι, εἶπε πρὸς τὴν Ἀγίαν· ῥάντισόν με ἀπὸ τοῦ ἔλαιον
 αὐτό, ὦ Παρασκευῇ, τὸ ὁποῖον εἶναι εἰς τὸ χάλκωμα, νὰ ἰδῶ,
 ἄρά γε ἀληθῶς καίει ἡ πίσσα καὶ τὸ ἔλαιον, ἢ φαντασία εἶ-
 ναι τοῦτο, τὸ ὁποῖον βλέπω εἰς ἐσένα, καὶ δὲν κατακαίεσαι;
 Τότε ἡ Ἀγία γαμίσασα τὰς δύο της χεῖρας ἐκ τοῦ ἔλαιου ἐ-
 κείνου καὶ τῆς πίσσης, ἔρριπεν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Βασι-
 λέως, καὶ παρευθὺς ἐτυφλώθησαν αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν
 αὐτοῦ, καὶ ἔκραξε φωνῇ μεγάλῃ ὁ Βασιλεὺς, λέγων· Λυ-
 πήσου με δούλη τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, καὶ δός μου, τὸ φῶς
 τῶν ὀφθαλμῶν μου, καὶ πιστεύω εἰς τὸν Θεόν, τὸν ὁποῖον κηρύτ-

τεις. Ἐξελθοῦσα γοῦν ἡ Ἁγία ἐκ τοῦ χαλκώματος, ἰά-
τρευσε τὸν Βασιλέα καὶ σωματικῶς, καὶ ψυχικῶς, βαπτίσα-
σα αὐτὸν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς, τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ
Ἁγίου Πνεύματος τῆς μιᾶς Θεότητος.

Καὶ ὁ μὲν Βασιλεὺς Ἀντωνῖνος μὲ τοιοῦτον τρόπον πι-
στεύσας τῷ Χριστῷ, ἀπεβάλετο τὴν μιαν ὀρθοκλαίαν τῶν
Ἑλλήνων· ἡ δὲ Ἁγία ἐξελθοῦσα τῆς μεγαλοπόλεως Ρώ-
μης, ἀπῆλθεν εἰς ἑτέρας πόλεις καὶ χώρας, κηρύττουσα τὸ
ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εἰσελθοῦσα δὲ εἰς
ἑτέραν πόλιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐδασίλευεν ἄλλος Βασιλεὺς,
Ἀσκληπιὸς λεγόμενος, ἐκήρυττε καὶ ἐκεῖ παρρησίᾳ τὸν λό-
γον τῆς ἀληθείας. Τοῦτο μαθὼν ὁ Βασιλεὺς ἐκεῖνος, παρέ-
στησεν αὐτὴν τῷ Κυρίῳ αὐτοῦ, καὶ λέγει αὐτῇ· πόθεν εἰσαι,
ὦ γύναι, καὶ τίς εἶναι αὐτός ὁ Θεός ὁ νέος, τὸν ὅποιον κηρύτ-
τεις; ἡ δὲ Ἁγία ἐπικαλεσαμένη τὸ ὄνομα τοῦ Σωτῆρος Χρι-
στοῦ, καὶ σφραγίσασα ἑαυτὴν τῷ τύπῳ τοῦ τιμίου Σταυροῦ, ἀ-
πεκρίθη· τὸ μὲν, πόθεν εἰμαι, ὦ Βασιλεῦ, δὲν εἶναι ἀνάγκη νᾶ
τὸ μαθῆς, μηδὲ ὠφέλιμον· ὁ δὲ Θεός, τὸν ὅποιον κηρύττω, δὲν
εἶναι νέος, ὡς λέγεις, ἀλλὰ εἶναι Θεός ἀναρχος καὶ προ-
αιώνιος, ὃς ἐποίησε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, καὶ πάντα τὰ
ἐν αὐτοῖς ὁ ὁποῖος διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων ἦλθεν
ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἐσαρκώθη, καὶ ἐσταυρώθη κατὰ τὸ ἀνθρώ-
πινον, καὶ ἀνελήφθη, καὶ πάλιν μέλλει ἐρχεσθαι, ἵνα κρίνῃ τὸν
κόσμον ἅπαντα, καὶ ἀποδώσῃ ἑκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ· αὐτὸν
κηρύττω, αὐτὸν ὁμολογῶ Θεὸν ἀληθινόν· οἱ δὲ ἰδιχοί σου θεοὶ
οἱ ψευδώνυμοι, οἵτινες τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν οὐκ ἐποίη-
σαν, ἀπωλέσθησαν, καθὼς λέγει καὶ ὁ Προφῆτης Ἰερεμίας.
Ταῦτα ἀκούσας ὁ βασιλεὺς Ἀσκληπιὸς, καὶ παραχθὴς ἐπὶ
τοῖς λόγοις τῆς Ἁγίας, ἐπεμψεν αὐτὴν πρὸς τινα δράκοντα,
ἐμφωλεύοντα ἔξω τῆς πόλεως ἐκείνης, εἰς τὸν ὅποιον ἔρρι-
πταν τοὺς καταδίκους· ὁ δὲ Δράκων, τὸν ὅποιον ἀκούομεν πολ-
λάκις εἰς τὴν Γραφήν, εἶναι μὲν ὄφις εἰς τὴν ἀρχὴν, τρεφόμενος
δὲ καὶ παλαιούμενος, γίνεται μέγας καὶ φοβερός καὶ ὀνομά-
ζεται Δράκων. Ὅταν δὲ ἡ Ἁγία ἐπλησίασεν εἰς τὸν τόπον ἐ-
κεῖνον, ὅπου ἐκατοίκει τὸ θηρίον, ὡς εἶδεν αὐτὴν ὁ Δράκων,
μεγάλως ἐβρύχθη, καὶ ἀνοίξας τὸ στόμα αὐτοῦ εὗγαλε κα-
πνὸν φοβερόν πολὺν, ὡς θέλων νᾶ τὴν καταπίῃ. Ἡ δὲ Ἁ-
γία σταθεῖσα πλησίον τοῦ δράκοντος, εἶπε· θηρίον πονηρό-

τατον, ἔφθασεν ἐπὶ σέ ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἰδοὺ ἤγγισεν ὁ
ἀφανισμός σου, διότι πολλοὺς ἀναιτίους κατέφαγες. Ταῦτα
εἰποῦσα, καὶ τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ ποιήσασα εἰς ἑαυτὴν,
ἐνεφύσησε τῷ δράκοντι, καὶ παρευθὺς (ὡ τῶν θαυμασιῶν σου
Χριστέ Βασιλεῦ, ὡς μεγάλη ἡ χάρις τῶν Ἁγίων σου)! ὁ φο-
βερός Δράκων ἐκεῖνος μεγάλως συρίζας, καὶ ἑαυτὸν περιστρέ-
ψας, διεβράγχη εἰς δύο. Τοῦτο τὸ παράδοξον θαῦμα ἰδὼν ὁ
Βασιλεὺς Ἀσκληπιὸς καὶ οἱ σὺν αὐτῷ πάντες ἐπίστευσαν εἰς
τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν· καὶ ἐβαπτίσθησαν ὑπὸ τῆς Ἁ-
γίας, εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας, καὶ ζωοποιῶ Τριάδος. Καὶ
οὗτοι μὲν μὲ τοιοῦτον τρόπον πιστεύσαντες καὶ βαπτισθέντες,
ἔχαιρον δοξάζοντες τὸν Χριστόν· ἡ δὲ Ἁγία, ἐξελθοῦσα ἐ-
κείνης τῆς πόλεως, ἀπῆλθε πάλιν εἰς ἑτέρας πόλεις καὶ χῳ-
ρας, κηρύττουσά τὸν Χριστόν.

Εἰσελθοῦσα δὲ εἰς ἄλλην πόλιν, ἐν ἣ ἐδασίλευεν ἄλλος
Βασιλεὺς, Ταράσιος λεγόμενος ἐκήρυττε καὶ ἐκεῖ τὸν λόγον
τῆς ἀληθείας. Μαθὼν γοῦν ὁ Βασιλεὺς τὰ περὶ αὐτῆς, παρέ-
στησεν αὐτὴν τῷ Κριτηρίῳ αὐτοῦ, καὶ φησί. Ποῖος πονηρὸς
δαίμων σέ ἔφερεν ὧδε, γύναι, νᾶ ὑβρίζῃς μὲν τοὺς μεγάλους
καὶ αἰωνίους θεοὺς, νᾶ κηρύττῃς δὲ ἀγνωστὸν τινα Θεόν, ἐχ-
θεαῖνόν καὶ προχθεσινόν, γεννηθέντα πρὸ χρόνων ἑκατὸν πεν-
τήκοντα, ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ Βασιλέως Αὐγούστου, τὸν ὁ-
ποῖον ἐσταύρωσαν οἱ Ἰουδαῖοι, ὡς κακοῦργον καὶ πλάνον καὶ
ἀντίθεον; Ἡ Ἁγία ἀπεκρίθη· Οὐχὶ πονηρὸς Δαίμων μὲ ἔστει-
λεν ὧδε, ὦ Βασιλεῦ, νᾶ κηρύττω τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ ὁ Χρι-
στός, ὁ ἀληθὴς Θεός, ὁ ὁποῖος εἶπε τοῖς θείοις καὶ ἱεροῖς
αὐτοῦ Μαθηταῖς· Πορευθέντες, μαθητεύσατε πάντα τὰ Ἔθνη·
ἐκεῖνος μὲ ἔστειλε νᾶ τὸν κηρύττω, ἀναρχον μὲν κατὰ τὴν
Θεότητα, χρονικὸν δὲ κατὰ σάρκα· τὸν αὐτὸν ἀπαθῆ καὶ ποθη-
τόν, ἀόρατον καὶ ὁρατόν, ἄκτιστον καὶ κτιστόν· Τὸ μὲν διὰ
τὴν φύσιν τῆς Θεότητος, τὸ δὲ διὰ τὴν ἀνθρωπότητα.
Τοῦτον ἐγὼ κηρύττω, ὡς Θεὸν προαιώνιον· τοῦτον
μόνον ὁμολογῶ εἶναι Θεὸν ἀληθῆ, καὶ ἀνθρώπον τέ-
λειον· τὰ δὲ εἰδῶλα τὰ κωφὰ καὶ ἀναίσθητα, ἅπερ
προσκυνεῖτε ἐσεῖς οἱ ἄφρονες Ἕλληνες, ἐγὼ μυχτηρί-
ζω καὶ καταπατῶ, ὡς οὐδὲν ἄλλο ὄντα, ἢ μόνον ξύλα ἁ-
φυχα, καὶ λίθοι ἀναίσθητοι. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Βασιλεὺς, με-
γάλως ἐθυμώθη, καὶ παρευθὺς ὤρισεν τοὺς στρατιώτας, νᾶ

βάλωσιν εἰς ἓνα χάλκωμα μέγα, ἔλαιον καὶ πίσσαν καὶ μόλυβδον, καὶ νὰ τὰ βράσουν περισσῶς, ἔπειτα νὰ ρίψουν μέσα τὴν Ἀγίαν. Τί γοῦν ἐθαυματούργησεν ὁ Θεός, δι' ὃν ἔπασχε ταῦτα ἡ Ἀγία; Καθὼς ἔπτελλέ ποτε τὸν ἑαυτοῦ Ἀγγελον καὶ ἐδρόσιζε τὴν Βαβυλωνίαν κάμινον, οὕτως ἀπέστειλε καὶ τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ Ἀγγελον φωτοειδῆ, ὁ ὁποῖος κατελθὼν, τὴν μὲν φλόγα κατέσβεσε, τὰ δὲ ἐκκαίσμενα ἐκεῖνα τρία εἶδη ἐποίησε ψυχρότερα ὕδατος. Τοῦτο τὸ θαῦμα πολλοὺς τῶν Ἑλλήνων ἐπέστρεψεν εἰς θεογνωσίαν· ἀλλὰ ὁ ἀσυνείδητος Βασιλεὺς Ταράσιος, ἔχων πεπωρωμένην καρδίαν, πάλιν εἶπε τοῖς στρατιώταις· πιάσετε τὴν μισοῶν ταύτην καὶ ὑβρίστριαν τῶν θεῶν, καὶ τανύσετε τὴν κατὰ γῆς εἰς τέσσαρα, ἔπειτα ἐπάρετε νεῦρα ὠμὰ βοϊδίων, καὶ δέρνετέ τὴν ἀσυμπάθητα, ἕως οὗ νὰ θυσιάσῃ τοῖς μεγάλοις θεοῖς, ἢ νὰ ἀποθάνῃ ἐν ταῖς βασάνοις.

Δὲν ἐπρόφθασεν ὁ βασιλεὺς νὰ τελειώσῃ τὸν λόγον, καὶ παρευθὺς ἐγένετο τὸ πρόσταγμα. Τί γοῦν ἡ Ἀγία; Ἐκεῖ ἔδειξε τὴν ὑπομονὴν τῆς, ἐκεῖ ἔδειξε τὴν καρτερίαν τῆς, διότι ἤθελες εἰπεῖ ὅτι ἄλλος ἐπαιδεύετο· τοιοῦτοτρόπως ἐφαίνετο ἡ Ἀγία, ὅλη χαίρουσα, ὅλη εὐφραينوμένη· δύο καὶ τρεῖς φορές ἠλλάχθησαν οἱ στρατιῶται, καὶ ὁμῶς ἡ Ἀγία ἡ αὐτὴ ἦτον· ἤθελες εἰπεῖ ὅτι εἰς εὐμορφον περιβόλιον εὐρίσκετο· τοσοῦτον ἔλαμπε τὸ πρόσωπον αὐτῆς. Ὡς δὲ εἶδε τὴν τοσαύτην ὑπομονὴν τῆς Ἀγίας ὁ μιαιὸς Βασιλεὺς ἐντραπείς ἀπὸ τοὺς περιστῶτας, ὅτι δὲν ἐδυνήθη νὰ νικήσῃ μίαν γυναῖκα ὡσὰν ἐκείνην, ὥρισε νὰ τὴν βάλῃ εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ ἐκεῖ νὰ τὴν καρφώσῃ τανεστὰ εἰς τὴν γῆν ἐκ τεσσάρων, ἔπειτα νὰ βάλῃ καὶ μίαν πλάκα μεγάλην εἰς τὰ στήθη τῆς, καὶ οὕτω νὰ κοίτηται τιμωρούμενη, ἕως οὗ νὰ συλλογισθῇ, μὲ τί θάνατον νὰ τὴν τελειώσῃ. Ἐν δὲ τῇ νυκτὶ ἐκείνῃ φαίνεται πρὸς αὐτὴν ὁ Χριστὸς μετὰ πλήθους Ἀγγέλων καὶ Ἀρχαγγέλων δορυφορούμενος, καὶ λέγει αὐτῇ· Χαίροις, Παρασκευὴ καλλιπάρβενε· μὴ δειλιάσῃς τὰς βασάνους· ἡ γὰρ χάρις μου θέλει εἶσθαι μετὰ σοῦ, νὰ σὲ λυτρώνῃ ἀπὸ πάντα πειρασμόν· ἀκόμη ὀλίγον ὑπόμεινον, καὶ θέλεις ἔλθαι νὰ συμβασιλεύσῃς μετ' ἐμοῦ αἰωνίως. Ταῦτα εἰπὼν ὁ Χριστὸς καὶ ἱασάμενος τὰς πληγὰς αὐτῆς, ἅμα δὲ καὶ λύσας αὐτὴν ἐκ τῶν δεσμῶν, ἀνελήφθη εἰς τοὺς οὐρανοὺς. Ἐπὶ τὴν αὔριον δὲ ἀποστείλας ὁ Βασιλεὺς στρατιώτας ἔφερε

τὴν Ἀγίαν ἐμπροσθεν αὐτοῦ. Καὶ ὡς εἶδεν αὐτὴν ὅλην ὑγιή, μὴδὲν σημεῖον ἔχουσαν τῶν ἐχθροῦν πληγῶν, ἐθαύμασε, καὶ λέγει αὐτῇ· Βλέπεις, ὦ γύναι, πῶς σὲ αγαπῶν οἱ φιλάνθρωποι καὶ μεγάλοι θεοί; οἷσι διὰ νὰ λυπηθῶσι τὴν ὠραιότητά σου, ἰάτρευσαν τὰς πληγὰς σου, διὰ νὰ μὴ ἔχῃς τινὰ ἀττημίαν ἐπ' αὐτῶν σου· μὴ γοῦν γενῇς καὶ ἐστὶ ἀχαριστος πρὸς αὐτοὺς, ἀλλὰ ἔλθε μετ' ἐμοῦ εἰς τὸν ναὸν αὐτῶν, ἵνα προσκυνήσῃς αὐτοὺς, καὶ λάβῃς μεγάλας δωρεὰς παρὰ τῆς Βασιλείας μου. Ἀπεκρίθη ἡ Ἀγία· Οὐχὶ οἱ θεοί σου, Βασιλεῦ, μοῦ ἔδωσαν τὴν ὑγίαν, ἀλλὰ ὁ Χριστὸς μου, ὁ ἀληθὴς Θεός, ὃν καὶ πιστεύω καὶ λατρεύω· πλην ἐπειδὴ λέγεις νὰ μετεβῶμεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν θεῶν σου, ἃς ὑπάρχωμεν νὰ ἰδῶμεν, ποίους λέγεις νὰ προσκυνήσω.

Ἦκουσε ταῦτα ὁ Βασιλεὺς, καὶ ἐχάρη, θαρρῶν ὅτι ἐμετανόησεν ἡ Ἀγία· καὶ παρευθὺς ὥρισε τοὺς Ἀρχοντάς του καὶ ὅλον τὸν λαὸν νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸν ναόν· οἱ δὲ πεπλανημένοι Ἕλληνες ἀπὸ τὴν χαρὰν τῶν, ἐπολυχρονοῦσαν τὸν Βασιλέα. Ὅταν δὲ ἐσέβησαν ὅλοι τῶν εἰς τὸν βωμόν καὶ ἐκαρτεροῦσαν νὰ ἰδοῦν, τί θέλει κάμει ἡ Ἀγία, αὐτὴ ἐσήκωσε τὸ χεῖρ τῆς τὸ δεξιὸν πρὸς τὸ εἶδωλον τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ λέγει, θέλεις ἐσύ, Εἰδωλον ἄψυχον, νὰ πάρῃς ὡς θεὸς ἀπὸ ἐμένα θυτίαν; καὶ μὲ τὸν λόγον ἔκαμε καὶ τὸν Σταυρόν τῆς· τὸ δὲ Δαιμόνιον τὸ ὁποῖον ἔκατοίκει εἰς τὸ εἶδωλον μετὰ μεγάλης φωνῆς εἶπε· Δὲν εἶμαι ἐγὼ θεός, ἀλλὰ μὴδὲ ἄλλος τις ἀπὸ ἡμᾶς, μόνον αὐτός, τὸν ὁποῖον κηρύττετε ἐσὺ, εἶναι Θεὸς ἀληθινός, ἡμεῖς δὲ εἴμεθα Ἀγγελοι, καὶ διὰ τὴν ὑπερηφανίαν μας ἐγίναμεν διάβολοι, καὶ ἀπὸ τότε γελῶμεν τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὸν φόβον μας, καὶ μᾶς προσκυνοῦσιν ὡς θεούς. Ἡ δὲ Ἀγία ἀπεκρίθη· Τὸ λοιπὸν, διατί στέκεσθε αὐτοῦ τώρα, ὅπου εἶμαι καὶ ἐγὼ ἡ δούλη τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ; καὶ πάραυτα, μὲ τὴν φωνὴν τῆς Ἀγίας, βοή καὶ συγχυσις καὶ κλαύματα ἤκουσθησαν ἀπὸ τὰ εἶδωλα τοῦ βωμοῦ, καὶ αὐτὰ καταπεσόντα, συνετρίβησαν εἰς λεπτά. Τότε οἱ Ἱερεῖς τοῦ ναοῦ καὶ ἄλλοι ἀπὸ τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ ἤρπασαν τὴν Ἀγίαν ἀπὸ τὸν βωμόν, καὶ δέροντες, καὶ σπρώχνοντες, εὐγαλὰν τὴν ἔξω, καὶ πρὸς τὸν Βασιλέαν ἔκραζον· Φόνευσεν τὴν μιαιρὰν ταύτην καὶ ὑβρίστριαν τῶν θεῶν· φόνευσέ την, πρὶν νὰ χαλάσῃ καὶ τὸν ναόν καὶ ἐσένα, Βασιλεῦ. Ταῦτα ὡς ἤκουσεν ὁ Βασιλεὺς, καὶ βλέπων

ὅτι δὲν δύναται παντελῶς, οὔτε μὲ κολακείας, οὔτε μὲ φοβερисμοὺς, οὔτε μὲ ἄλλον τινὰ τρόπον νὰ τὴν ἐπιστρέφῃ εἰς τὴν γνώμην του, ἀπεφάσισε κατ' αὐτῆς τοιαύτην ἀπόφασιν. «Παρασκευὴν τὴν ὑβρίστιαν τῶν θεῶν, ἣτις κατεφρόνησε μὲν τὴν ἡμετέραν ἐξουσίαν, κηρύττει δὲ τὸν πλάνον Χριστὸν ὡς Θεὸν ἀληθινόν, προστάσσω νὰ ὑπάγητε νὰ κόψετε τὴν μιανὴν τῆς κεφαλῆς.» Καὶ ὁ μὲν Βασιλεὺς τοῦτα ὥρισεν. καὶ δὲ στρατιῶται, παραλαβόντες τὴν Ἀγίαν, ἐξήγαγον ἐξω τῆς πόλεως νὰ τὴν ἀποκεφαλίσουν. Ὅτε δὲ ἔφθασαν εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, ἐζήτησεν ἡ Ἀγία θέλημα νὰ τὴν ἀφήσουν εἰς ὀλίγην ὥραν, νὰ κάμῃ προσευχὴν, καὶ ὁμῶς ἄφησάν τήν· τότε κλίνασα τὰ γόνατα, καὶ τὰς μὲν χεῖρας ὑψώσασα εἰς τὸν οὐρανόν, τὸν δὲ νοῦν πρὸς τὸν Θεόν, προσευχομένη, ἔλεγε.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱὲ καὶ Λόγε τοῦ ἀθανάτου Πατρὸς, ὁ ὅποιος διὰ τὴν ἰδικήν μας σωτηρίαν κατέβης ἀπὸ τοὺς οὐρανούς, καὶ ἦλθες ἐπὶ τὴν γῆν, εὐχαριστῶ σοι, ὅτι μὲ ἡξίωσας νὰ ὑπομείνω βάσανα καὶ τιμωρίας διὰ τὸ Ἅγιόν σου Ὄνομα· δοξολογῶ σε, ὅτι κατηξιώθηκα νὰ μιμηθῶ τὸ πάθος σου· ὑμνολογῶ σε, ὅτι μὲ ἐδυνάμωσες νὰ μαρτυρήσω διὰ τὴν ἀγάπην σου· ἀξιώσέ με καὶ τῆς Βασιλείας σου· καὶ ὡς ἐγὼ ὑπέμεινα τὰς τιμωρίας διὰ τὴν ἀγάπην σου· οὕτω καὶ ἐσύ Θεέ μου, δόξασέ με εἰς τὴν βασιλείαν σου, καὶ παράλαβε τὴν ψυχὴν μου τὴν ταπεινὴν, καὶ ἀνάπαυσον αὐτὴν μετὰ τῶν φρονίμων Παρθένων σου· ὅτι διὰ νὰ θαρρῶ εἰς τὴν μεγάλην σου δόξαν, ὑπέμεινα τὰς τιμωρίας καὶ τὰ βάσανα, καὶ διὰ νὰ ἐλπίζω εἰς τὴν πλουσίαν σου ἀνταμοιβήν, θέλω νὰ λάβω τὸν θάνατον· διὰ τοῦτο κατὰτάξόν με ἐν τῷ χορῷ τῶν Ἀγίων σου Μαρτύρων· καὶ μνησθητι, φιλάνθρωπε Κύριε καὶ τῶν ἐπικαλουμένων τὸ ὄνομά σου τὸ Ἅγιον, διέμου τῆς δούλης σου, ἐν καιρῷ θλίψεως· μνησθητι τῶν ἐπιτελούντων τὴν μνήμην τῆς ἐμῆς τελειώσεως· ἀντάμειψον αὐτοὺς τοῖς πλουσίοις σου χαρίσμασιν· ἐπάκουσον τῆς προσευχῆς αὐτῶν ἐν ἡμέρᾳ δεήσεως, τελείωσον τὰ πρὸς σωτηρίαν αὐτῶν ζητήματα, ἵνα καὶ ἐν τούτοις δοξασθῇ τὸ ὄνομά σου τὸ Ἅγιον, ὅτι εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας. Ταῦτα τῆς Ἀγίας προσευχομένης, φωνὴ ἠκούσθη ἀοράτως, ὥσπερ βροντὴ, λέγουσα· «Ἐπήκουσα τῆς δεήσεώς σου, Παρασκευῇ, καὶ θέλει γένει, καθὼς ἐζήτησας.» Τότε ἡ Ἀγία μετὰ χαρᾶς μεγάλης κλίνασα τὸν αὐχένα, ἀ-

πετμήθη τὴν κεφαλὴν παρά τινος στρατιώτου, κατὰ τὴν προσταξίν τοῦ Βασιλέως.

Καὶ ἡ μὲν τιμία καὶ ὁλόφωτος αὐτῆς ψυχὴ ἀπῆλθε πρὸς τὰς αἰωνίους μονάς, εἰς τὴν ἀτελεύτητον χαρὰν εἰς τοὺς χορούς τῶν Ἀθληφόρων γυναικῶν, καὶ εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν· τὸ δὲ σεβάσμιον αὐτῆς λείψανον, λαβόντες τινὲς Χριστιανοί, κεκρυμμένοι διὰ τὸν φόβον τῶν Ἑλλήνων, μύροις καὶ ἀρώμασιν ἀλείφαντες κατέθεντο ἐν ἐπισήμῳ τόπῳ, δοξάζοντες καὶ εὐλογοῦντες τὸν Θεόν. Ὁ δὲ Θεὸς θέλων νὰ θαυμαστώσῃ τὴν Ἀγίαν, ἅπειρα θαύματα ἐποίει ἐν τῷ τάφῳ αὐτῆς· διότι πολλοὶ ἡσθενημένοι προσερχόμενοι, καὶ μόνον χῶμα λαμβάνοντες ἐκ τοῦ τάφου αὐτῆς, ἰατροῦντο· χωλοὶ ἀνωρθώθησαν· πολλοὶ τυφλοὶ ἀνάβλεψαν· πολλοὶ δαιμονισμένοι ἰατροῦνθησαν· πολλὰι στείραι γυναῖκες ἐτεκνογέννησαν· καὶ ἄλλα θαυμαστά καὶ παράδοξα σημεῖα ἐγένοντο εἰς τοὺς μετὰ πίστεως ἐπικαλουμένους τὴν πρεσβείαν αὐτῆς, τὰ ὅποια, ἐὰν θελήσῃ τις νὰ διηγηθῇ καταλεπτῶς, θέλει ὁμοιάσει ἐκείνον, ὅστις βούλεται νὰ μετρήσῃ τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ, ἢ τὴν ἄμμον τῆς θαλάσσης. Οὐ μόνον δὲ εἰς τοὺς παλαιούς καιροὺς ἐθαυματοῦργει ἡ Ἀγία, ἀλλὰ καὶ τὴν σήμερον, εἴ τις τὴν ἐπικαλεσθῇ μετὰ πίστεως, τὴν εὕρισκει ἐτοιμον βοηθόν εἰς κάθε του ψυχωφελὲς ζήτημα. Αὐτὸ εἶναι τὸ Μαρτύριον τῆς ἁγίας Παρασκευῆς, εὐλογημένοι Χριστιανοί. Οὕτως ἡγωνίσθη μέχρι θανάτου ὑπὲρ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ· Ἀλλὰ καὶ ὁ Χριστὸς τοιοῦτοτρόπως ἐτίμησεν αὐτὴν καὶ εἰς τὴν Βασιλείαν του τὴν οὐράνιον, καὶ εἰς τοῦτον τὸν αἰσθητὸν κόσμον, ὅτι δὲν εἶναι τόπος, ὅπου πιστεύει τῷ Χριστῷ, νὰ μὴ ἐπαινῇ αὐτὴν, καὶ νὰ μὴ ἔχῃ ἀκουστὸν τὸ ὄνομά της.

Διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς, οἵτινες ἐορτάζομεν τὴν ἁγίαν πανήγυριν αὐτῆς, καὶ θέλομεν νὰ λάβωμεν ἀντιμισθίαν ἀπὸ Θεοῦ, διὰ τὸν ἔξοδόν μας καὶ τὸν κόπον μας, μὴ ποιῶμεν ἔργα, τὰ ὅποια εἶναι μάλιστα εἰς ἀτιμίαν της, καὶ οὐχὶ εἰς τιμὴν. Διότι ὅταν μεθῶμεν καὶ ἀτακτῶμεν, ὅταν πίνωμεν τὸν οἶνον μετὰ αὐλῶν καὶ τυμπάνων, ὅταν ἐρχώμεθα καὶ χορεύωμεν, τότε ποίαν τιμὴν κάμνομεν εἰς τοὺς Ἀγίους; ἢ πῶς νὰ δεχθῇ ὁ Θεὸς τὴν πανήγυριν καὶ τὸν κόπον, καὶ παράστασιν ἡμῶν; Δὲν ἀκούομεν τὸν ἀπόστολον Παῦλον, πῶς ὀρίζει εἰς τὸ ἐ.

Κεφ. τῆς πρὸς Ἐφεσίους Ἐπιστολῆς αὐτοῦ; Μὴ μεθύσκεσθαι οἶνῳ, ἐν ᾧ ἔστιν ἀσωτία; Δὲν ἀκούομεν τὸν Προφήτην Ἡσαΐαν, ὅτι λέγει εἰς τὸ ἐ. Κεφ. Οὐαὶ οἱ πίνοντες τὸν οἶνον μετὰ κιθάρας καὶ ψαλτηρίου καὶ αὐλῶν καὶ τυμπάνων, τὰ δὲ ἔργα τοῦ Κυρίου οὐκ ἐμβλέποντες; Ποῖον διάφορον, εἶπέ μοι, ἔχομεν ὅταν ἐξοδιάζωμεν τοσαῦτα ἄσπρα, καὶ κἀνομεν πανηγυρίν τινος Ἁγίου, καὶ ἐκεῖνος δὲν δέχεται τὴν θυσίαν μας; Τί κερδίζομεν, ὅταν χάνωμεν τὸν βίον μας, διὰ νὰ τιμήσωμεν τὸν Ἅγιον, καὶ ἐκεῖνος δὲν δέχεται τὴν θυσίαν μας; Τί κερδίζομεν, ὅταν χάνωμεν τὸν βίον μας, διὰ νὰ τιμήσωμεν τὸν Ἅγιον, καὶ ἐκεῖνος μᾶς ὀργίζεται περισσότερον; Θέλεις νὰ τιμήσῃς τὸν Ἅγιον; Θέλεις νὰ τοῦ ἀρέσῃ ἡ πανηγυρίς σου, ὑπάγε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν· παραστάσου εἰς τὸν Ἑσπερινόν, εἰς τὸν Ὁρθρον, εἰς τὴν θείαν λειτουργίαν· πρόσφερε αὐτῷ θυμίαμα, κηρία, προσφοράς· δὸς εἰς τοὺς πτωχοὺς νὰ φάγωσιν· ἀπόστειλον ἐλεημοσύνην εἰς τοὺς φυλακωμένους, εἰς τοὺς ἀρρώστους· τέλος φάγε καὶ σὺ τὸ ἀρκετόν σου, καθὼς καὶ τὰς ἄλλας ἡμέρας, καὶ δόξασε τὸν Θεόν. Μὴ μεθύσῃς· μὴ προσκαλέσῃς παιγνίδια· μὴ χορεύσῃς· μὴ ψάλλῃ ἡ Ἐκκλησία, καὶ ἐσὺ κάθεται ἔξω καὶ ἀργολογῇς. Μὴν ὑπάγῃς διὰ νὰ ἰδῇς ἐστολισμένας γυναῖκας· μὴ φάγῃς πρῶτον, καὶ ἔπειτα ὑπάγῃς εἰς τὴν θείαν λειτουργίαν· μὴ τραγωδίσῃς καὶ ὀρχισθῇς, διότι αὐτὰ ὅλα δὲν εἶναι τιμὴ τοῦ Ἁγίου, ἀλλὰ μάλιστα εἶναι ἀτιμία καὶ καταφρόνησις· ἐπειδὴ καὶ οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες, τοὺς ὁποίους ἀκούομεν, εἰδωλολάτραι, οὕτως ἔκαμνον εἰς τὰς πανηγύρεις τῶν ψευδωνύμων αὐτῶν Θεῶν. Ἐπιναν πολὺ κρασί, ἐμεθοῦσαν, ἕνας τὸν ἄλλον ἐσυνερίζοντο, τίς νὰ ὑπερβῇ εἰς τὸ ποτόν· ἐτραγουδοῦσαν, ὠρχοῦντο καὶ ἐχόρευαν, καὶ πᾶσαν ἁμαρτίαν ἐποιοῦσαν. Καὶ ὁμοίως αὐτὰ ἔκαμνον, ὅτι ἐπροσκυνοῦσαν θεοὺς, οἱ ὅποιοι ἀγαποῦσαν τὰ τοιαῦτα ἔργα. Διότι ἄλλοι μὲν ἐπροσκυνοῦσαν τὸν Δία, ὁ ὁποῖος ἦτο μοιχὸς καὶ ἀρσενοκοίτης· ἄλλοι δὲ τὸν Διόνυσον, ὅστις ἦτον οἰνοπότης καὶ μεθύτος· ἄλλοι τὸν Ἡρακλῆ, ὁ ὁποῖος ἦτο πολυφάγος· ἄλλοι τὴν Ἀφροδίτην, ἥτις ἦτον πόρνη· ἄλλοι τὸν Ἄρην, ὁ ὁποῖος ἦτον φονεὺς· ἄλλοι τὸν Ἑρμῆ ὅστις ἦτο κλέπτης· καὶ καθόλου νὰ εἰπωμεν, κάθε εἰς κατὰ τὴν ἁμαρτίαν του, τοιοῦτον ἐπροσκύνει θεόν διὰ νὰ σκεπάσῃ τὸ πταίσμα του, μετὰ τὸ ὄνομα τοῦ ψευδωνύμου ἐκείνου Θεοῦ. Διότι ἐκεῖνοι, θεοὶ ἀ-

ληθεῖς δὲν ἦσαν, ἀλλὰ ἄνθρωποι μαροὶ καὶ ἀσελγέστατοι· οἱ δὲ πεπλανημένοι Ἕλληνες τοὺς ὀνόμασαν θεοὺς, διὰ νὰ μὴ ἔχη κατηγορίαν ἡ ἁμαρτία των· μετὰ τὸ νὰ λέγῃ ὁ καθείς ὅτι καὶ ὁ δεῖνα θεὸς τοιοῦτος ἦτον. Οἱ Ἕλληνες γοῦν οἱ πεπλανημένοι, ὡς εἶπον, ἐκεῖνοι ἔκαμνον τοιαῦτα πανηγύρεις. Ἡμεῖς δὲ οἱ ὁποῖοι πιστεύομεν Θεὸν ἀληθινόν, ὁ ὁποῖος ἀγαπᾷ ἐγκράτειαν, σωφροσύνην, νηστείαν, παρθενίαν, ἐλεημοσύνην, καθαρότητα τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, καὶ τὰ ἄλλα ἀγαθὰ δὲν πρέπει νὰ ποιῶμεν τοιοῦτοτρόπως, μηδὲ νὰ θαρρῶμεν ὅτι μετὰ φαγοπότια περισσὰ καὶ παιγνίδια σατανικὰ θεραπεύεται ὁ Θεός, καὶ τιμῶνται οἱ Ἅγιοι. Διότι αὐτοὶ δὲν ἠγίασαν μετὰ τὴν ὁδόν, τὴν ὁποίαν περιπατοῦμεν ἡμεῖς τὴν πλατείαν καὶ εὐρύχωρον, ἀλλὰ μετὰ τὴν στενὴν καὶ τεθλιμμένην, τὴν ὁποίαν ὁρίξει ὁ Χριστὸς εἰς τὸ ζ'. Κεφ. τοῦ κατὰ Ματθαῖον ἁγίου Εὐαγγελίου, νὰ περιπατῶμεν. Ποία δὲ εἶναι ἡ στενὴ καὶ τεθλιμμένη ὁδός; Ἡ ἀρνησις τῶν ἡδονῶν, ἡ στέρησις τῶν τοῦ κόσμου ἀπολαύσεων, ἡ ἀλλοτριώσις τῶν ἐπιθυμιῶν, ὁ χωρισμὸς τῶν κακῶν, ἡ ἀποχή τῶν ἁμαρτιῶν, ἡ ἐκκοπή τῶν θελήματων τῆς σαρκός. Νὰ μὴ πορνεύωμεν, νὰ μὴ ἀναγελῶμεν, εἰς τὸν ἄλλον, νὰ μὴ κατακρίνωμεν τὸν ὁμόπιστόν μας Χριστιανόν, νὰ μὴ υπερφανεύωμεθα, νὰ μὴ φθονῶμεν ἐν τῷ ἄλλῳ, νὰ μὴ καταδίδωμεν, νὰ μὴ ἀδικῶμεν, νὰ μὴ φονεύωμεν, νὰ μὴ κλέπτωμεν, νὰ μὴ μεθῶμεν, καὶ καθόλου εἰπεῖν νὰ μὴ μολύνωμεν τὴν ψυχὴν μας ἢ τὸ σῶμα ἡμῶν μετὰ ἁμαρτίας· ἀλλὰ νὰ εἴμεθα κεκαθαρμένοι καὶ ψυχῇ καὶ σώματι μετὰ τὴν ἐξομολόγησιν νὰ εἴμεθα διωρθωμένοι μετὰ τὴν μετάνοιαν νὰ εἴμεθα ἄξιοι τῆς κατοικίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Διότι αὐτὴν τὴν ὁδὸν ἐπεριπάτησαν οἱ Ἅγιοι, αὐτὰ ἐσπούδασαν νὰ κατορθώσουν, αὐτὰ ἐκοπίασαν νὰ τελειώσουν, διὰ τοῦτο καὶ ἐκ Θεοῦ ἐτιμήθησαν, καὶ ἐξ ἀνθρώπων· διὰ τοῦτο ἀπέλαυνον καὶ τὰ ἄρρητα ἀγαθὰ, ἃ ὁφθαλμὸς οὐκ εἶδε, καὶ οὐς οὐκ ἤκουσε, καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη, ἃ ἡτοίμασεν ἡ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν, καθὼς φησὶ καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἰς τὸ β'. Κεφ. τῆς πρὸς Κορινθίους πρώτης Ἐπιστολῆς αὐτοῦ. Καὶ ἡμεῖς γοῦν, ἐὰν ἀγαπῶμεν νὰ εὐφραίνωμεν τὸν Θεόν, καὶ νὰ τιμήσωμεν τοὺς Ἁγίους, αὐτὰ ἅς σπουδάσωμεν κατορθῶσαι, ἵνα οὕτω πολιτευόμενοι, ἐδῶ μὲν περάσωμεν ζωὴν εἰρηνικὴν, ἀσκανδάλιστον ἀπὸ ἐχθροῦς ψυχικοῦ, καὶ σωματικοῦ, ἐκεῖ

δὲ καταξιοθῶμεν καὶ τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Ἦς γένοι-
το πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν,
ὃ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις σὺν τῷ ἀνάρχῳ,
αὐτοῦ Πατρί, καὶ τῷ παναγίῳ, καὶ ἀγαθῷ, καὶ ζωοποιῷ αὐ-
τοῦ Πνεύματι, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώ-
νων. Ἀμήν.

Τ Ε Λ Ο Σ.

Τιμάται Δραχ. 1, 25.

